

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ: ΘΕΟΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 498-499

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Τὸ ὑπερβάλλον μεγαλεῖον Της

Μετ' ἰδιαιτέρας καὶ ἐξόχου λαμπρότητος πανηγυρίζει κατ' ἔτος τὴν 15ην Αὐγούστου ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν εἰς οὐρανούς ἐνδοξον μετάστασιν τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, μετάστασιν ὑπερβαίνουσαν τοὺς ὅρους τῆς φύσεως. Ἡ μετάστασις αὕτη ὑπῆρξεν ὕπνος γλυκὺς, ἔκστασις θείου ἔρωτος θελκτικῇ, μετάβασις θαυμαστή, δι' ἧς ἡ Σεπτῇ Παρθένος ἔφθασε πρὸς τὸν ἡγαπημένον Αὐτῆς Υἱὸν μετὰ θείας δόξης καὶ πομπῆς βασιλικῆς.

Τὸ σῶμα τῆς Παρθένου πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως ἀφθαρτον κατέστη, διότι ἐν Αὐτῇ ἐσαρκώθη ὁ αὔλος Θεὸς καὶ ἐν Αὐτῇ ἐπραγματώθη ἔνωσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ μὴ ἀναληφθῇ τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἔλαβε ἔνοικον τὸν Προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ σάρκα εἰς Αὐτὸν ἐδάνεισε ;

Ὡς τὸ ἄχραντον σῶμα τοῦ Κυρίου ἐν τῷ τάφῳ διαφθορὰν δὲν εἶδεν, οὕτω καὶ τὸ τῆς Παρθένου. Προνόμιον τοῦτο ἐξαίρετον καὶ θεῖον εἰς μόνον τὸν Χριστὸν καὶ τὴν

Παρθένον.

Ἀλλὰ τίς ἡ αἰτία τῆς τοσαύτης δόξης, ἧς ἡ Παρθένος ἡξιώθη ; διατὶ εἰς τοιοῦτον καταπληκτικὸν ὕψος ἐπήρθη ; διότι ὑπερεῖχε πάντας τοὺς ἐπὶ γῆς κατὰ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἀρετὴν. Ἦτο καὶ τῶν Ἀσωμάτων καθαρωτέρα καὶ τῶν Ἀγίων ἀγιωτέρα ; διότι καὶ τὸν ζῆλον τῶν Ἀποστόλων εἶχε καὶ τὴν χάριν τῶν Προφητῶν καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν Μαρτύρων καὶ τὴν σωφροσύνην τῶν παρθένων καὶ τὴν ἀγνότητα τῶν Ἀγγέλων.

Ὡς τὰ ὕδατα πάντων τῶν ποταμῶν εἰς τὴν θάλασσαν συρρέουσιν, οὕτω καὶ πάντων τῶν Ἀγίων αἱ ἀρεταὶ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Παρθένου συνέρχονται καὶ μάλιστα ἐν αὐτῷ πλεονάζουσιν καὶ ἐν τῇ τελειότητι αὐτῶν ἀπαστράπτουσιν.

Πρὸ τῆς δόξης τῆς Ἀγίας Θεοτόκου πᾶσα δόξα Ἀγίων καὶ Ἀγγέλων καθίσταται ἀφανής, ὥς πρὸ τοῦ Ἥλιου κρύπτονται πάντα τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντα τὰ φῶτα τῆς γῆς. Μήτηρ ἄλλως τε τοῦ Θεοῦ ἡ Παρθένος

δέχεται τούς άκενώτους ποταμούς τών θείων χαρισμάτων, ώς μήτηρ δέ ήμών είναι πέλαγος άνεξάντλητον τών θείων δωρεών διανέμουσα αὐτάς άφθόνως εἰς ήμάς.

Εἰς τήν δόξαν λοιπόν καί μακαριότητα Αὐτῆς ή Παρθένος δέν λησμονεῖ καί ήμάς. Δέεται πάντοτε στοργικῶς ὑπέρ ήμών πρό τοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ της, Τόν ίκετεύει ὑπέρ τών θλιβομένων καί τών άμαρτωλῶν, ώς μητρικήν παρρησίαν πρός Αὐτόν κεκτημένη. Οὕτω ή λαμπάς τοῦ άπροσίτου φωτός έξακολουθητικῶς έκπέμπει οὐρανόθεν τὰς μαρμαρυγὰς τῆς θείας άγάπης καί τῆς μητρικῆς Της στοργῆς πρός πάντας τούς δεομένους. Σπεύδει πανταχοῦ διὰ νά άνακουφίση καί νά παρηγορήσῃ, διὰ νά ένισχύσῃ καί νά προσφέρῃ τήν θείαν της αντίληψιν. Διὰ τοῦτο μυριάδες χριστιανῶν συνωθοῦνται πάντοτε εἰς τούς Ναούς της, κατ' έξοχήν δέ ἐπὶ τῇ ένδόξῳ τῆς Κοιμήσεώς της έορτῇ, καί έξυμνοῦσι μέ παλμόν άφάτου συγκινήσεως καί ίεροῦ έιθουσιασμοῦ, τὸ θεῖον καί άρρητον κάλλος, τὸ ὑπερβάλλον μεγαλεῖον τῆς Ἀχράντου Θεοτόκου. Ὅποια χαρά καί άγαλλίασις, ἤδη εἰς ήμάς έχοντας τοιαύτην έν Οὐρανοῖς μεσίτριαν ίσχυράν!

Ἄς μή δειλιῶμεν λοιπόν διὰ τὰς άμαρτίας ήμών καί ἄς μή άπελπιζώμεθα εἰς τούς κινδύνους καί τὰς συμφοράς, ἀλλ' ἄς καταφεύγωμεν εἰς τήν Παρθένον, διότι ή προστασία Αὐτῆς εἶναι άκαταίσχυντος καί άποτελεσματική, ή δέ άγάπη Αὐτῆς πρός ήμάς θερμή καί μητρική. **«Πολλά γάρ ισχύει δέησις Μητρὸς πρός εὐμένειαν Δεσπότου».**

Ἄς τρέφωμεν, ὅθεν, έγκάρδιον άγάπην καί άπεριόριστον σεβασμόν πρός τήν Παρθένον, δι' ὅσας καθ' έκάστην στιγμήν απολαμβάνομεν δωρεὰς καί ευεργεσίας παρ' Αὐτῆς καί ἄς θέσωμεν ήμάς αὐτούς ὑπὸ τήν ίσχυράν Της προστασίαν, ἄν ποθῶμεν καί τῶν επιγείων άγαθῶν νά μή ὑστερηθῶμεν καί τῶν έπουρανίων τοιούτων μέτοχοι νά καταστῶμεν.

Πνευματικαὶ άσκήσεις

Ἀποτελεῖ μίαν θλιθεράν διαπίστωσιν τοῦ Ἱεροῦ Χρυσόστομου ή έλλειψις ίεραποστολικοῦ ζήλου ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν.

Καί άναστενάζει εκ βάθους καρδίας ὁ «Ἅγιος ὁστος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ἀναλογιζόμενος, ὅτι ήλαττώθησαν αἱ ψυχαί, αἱ διακαίόμεναι ὑπὸ τοῦ διακαοῦς πόθου τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων. Εἰς τήν σημερινήν χαλεπήν ἐποχήν, ιδιαιτέραν ἐποχήν τοῦ ὕλισμοῦ καί τῆς μηχανοκρατίας, ἐλάχιστος εἶναι ὁ ἀριθμὸς «τῶν ἐκ λελεκτῶν», ὅτινες μετ' αὐταπαρνήσεως καί άποστολικοῦ ζήλου άφοσιοῦνται εἰς τὸ ὕψηλόν έργον τῆς κατηχήσεως καί ήθικοπνευματικῆς διαφωτίσεως τῶν συνανθρώπων των.

Ἐξέλιπε πλέον τὸ ὕψιστον ιδεῶδες τῆς ίεραποστολικῆς ἐργασίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ιερώτερον έργον, ὅπερ δύνανται νά ἐπιτελέσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Κύριος ήμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τὸ δεῦτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐξ' άφάτου καί άπείρου άγαθότητος καί φιληνθρωπίας διὰ τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί δημιουργήσας περὶ ἑαυτὸν ἓνα κύκλον μαθητῶν καί ἀποστόλων απέστειλε αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα λέγων:

«Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ Εὐάγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει».

Ἄρα ή άποστολική ἐργασία καί τὸ ίεραποστολικῶς ζῆν έχει θεῖαν προέλευσιν καί ἀποτελεῖ τὸν τελειότατον τρόπον χριστιανικῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐπ' αὐτοῦ λέγει ὁ χρυσοῦς τήν γλῶτταν καί τήν καρδίαν Ἅγιος ἐρμηνεύων τὸ τοῦ Παύλου: «Μεμεταίμην γίνεσθε, καθὼς καὶ ὁ Χριστός» (Α' Κορινθ. 11, 1).

Τοῦτο κανὼν χριστιανισμοῦ τοῦ τελειοτάτου, τοῦτο δρὸς ήκριθωμένος, αὕτη ή κορυφή ή άνωτάτη, τὸ τὰ κοινῇ συμφέροντα ζητεῖν. Ὅπερ καί αὐτὸς δηλῶν ἐπήγαγε. Καθὼς καὶ ὁ Χριστός, καί τὸ κήδεσθαι τῶν πλησίων» (Ε.Π.)

Τὸ ίεραποστολικὸν έργον συνεπὼς εἶναι ὕψιστη άποστολή, ἄριστος καί θεϊότατος τρόπος πνευματικῆς ζωῆς, ὑπέρτατος προορισμός, μέμης Χριστοῦ

Ἐπ' αὐτοῦ λέγει πάλιν ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος:

«Καί σὺ τοίνυν, ἀδελφέ, καὶν ἄσιτος μένης, καὶν χαμαὶ καθεύδῃς, καὶν τέφραν ἐσθίῃς, καὶν θρηνῇς διὰ παντός, καί μηδέν αἵτερον ὠφελῇς, οὐδέν μέγα ἐργάσῃ.

Καί γάρ καί τοῖς ἐν ἀρχῇ μεγάλους καί γεγναίους ἐκεί-

Συνέχεια εἰς τήν 13ῃ σελίδα

Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτότου

Υ Π Ε Ρ Φ Υ Σ Ι Ν

Ἵμνους ἑξαισίους φάλλει σήμερον ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία πρὸς τὸ πάνσεπτον πρόσωπον τῆς Ὑπερευλογημένης Μητρὸς τοῦ Κυρίου. Προεξάρχουν εἰς τὰς ὕμνωδίας αὐτὰς δύο διακεκριμένοι ὕμνωδοί· ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς καὶ ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Μελωδός. Καὶ οἱ δύο συναγωνίζονται εἰς ὑψηλοὺς τόνους καὶ εἰς λυρικὰς ἐξάρσεις, διὰ νὰ ὑμνήσουν τὴν «ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

1. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι, ἐνῷ ἑορτάζομεν τὴν Κοίμησιν τῆς Παναγίας· καὶ ἐνῷ, ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ ἐθεωρεῖτο εὐλογον ἡ Κοίμησις νὰ χαρακτηρίζεται ὡς πένθιμον γεγονός, καὶ — ἐπομένως — εἰς πένθιμον τόνον νὰ φάλλουν οἱ ὕμνωδοί τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις ὁ τόνος τῆς ὕμνωδίας εἶναι ἑορταστικὸς καὶ ἡ ἑορτὴ προσλαμβάνει τὸν χαρακτήρα μεγάλης πανηγύρεως. Διότι πεποιθήσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι ἡ Παναγία, καὶ ὅταν ἐκοιμήθη, δὲν ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον. (...ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς).

Ἡ κοίμησις τῆς Παναγίας δὲν εἶναι κοίμησις ἑνὸς κοινοῦ θνητοῦ, διότι Ἐκεῖνη εἶναι ἡ γεννήσασα τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς· καὶ ἐπομένως ἦτο πολὺ φυσικὸν ὅτι Αὐτὴν «τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν» ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον». Δηλαδή ἦτο ἐπόμενονον ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ εἰς τὸν τάφον καὶ νὰ τὴν φθεῖρῃ ὁ θάνατος, διότι Τὴν μετέστησεν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς Τῆς. Εὐλόγως ἐπεκράτησε λοιπὸν ὁ τόνος τοῦ πανηγυρισμοῦ, μὲ τὸν ὅποιον ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία τὴν πρὸς οὐρανὸν μετάστασιν τῆς Παναγίας.

Καὶ ὅταν ὁ πανηγυρικὸς τόνος τῆς ὕμνωδίας φθά-

νῃ εἰς τὸ κατακόρυφον, ὁ ὕμνωδὸς φάλλει· «γενίκενται τῆς φύσεως οἱ ὅροι ἐν Σοί, Παρθένε Ἀχραντε. Παρθενεὺς γὰρ Τόκος καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ Τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα.....». Δηλαδή εἰς τὴν προσωπικότητά Σου, Παρθένε, ἐνίκηθη ἡ φύσις, ἐνίκηθη ἡ φυσικὴ τάξις, διότι ὅσα συνέθησαν μὲ Σένα εἶναι ἀνώτερα τῆς φύσεως καὶ ξεπερνοῦν τὴν φυσικὴν τάξιν.

Καὶ πράγματι, εἶναι ἀνώτερα τῆς φυσικῆς τάξεως, ὅλα τὰ θαυμαστὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τῆς Παναγίας. Ἄς σκεφθῶμεν ὅτι Ἐκεῖνη ἔγινε Μητέρα κατὰ τρόπον ὑπερφυσικόν. Ὁ ἄγγελος τῆς μετέφερε τὸ μήνυμα τὸ οὐράνιον καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἐπεσκέπασεν Αὐτήν καὶ ἐγέννησεν ὡς ἄνθρωπον τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι τοῦτο μέγα ὑπερφυσικὸν γεγονός; καὶ δὲν λέγει δικαίως ὁ ὕμνογράφος ὅτι «γενίκενται τῆς φύσεως οἱ ὅροι;» Καὶ ὅταν, μετὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ πρὸ τοῦ τόκου Παρθένος ἔμεινεν ἑσσεὶ ἀειπάρθενος, δὲν εἶναι τοῦτο πάλιν ὑπέρτερον τῆς φύσεως; Ὅταν δὲ ἐκοιμήθη καὶ κατεβιδάσθη εἰς τὸν τάφον, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Τῆς δὲν Τὴν ἐφθείρεν ὁ θάνατος, ἀλλὰ — ὅπως οἱ ἱεροὶ ὕμνογράφοι μας, μὲ ποιητικὴν ἔμπνευσιν τονίζουν — ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ δόξης, δὲν δικαιώνουν ταῦτα τὸν τόνον τὸν πανηγυρικὸν τοῦ ὕμνου «γενίκενται τῆς φύσεως οἱ ὅροι ἐν Σοί, Παρθένε Ἀχραντε;»

Υπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη πλευρὰ εἰς τὴν προσωπικότητα τῆς Παναγίας ὅπου ἔχει τὴν θέσιν τοῦ ὑψηλοῦς αὐτοῦ τόνου τῆς ὕμνωδίας. Ἄς σκεφθῶμεν ὅτι ὑπῆρξεν ἡ «Κεχαριτωμένη». Ἐφθασεν εἰς τοιοῦτο ἡθικὸν ὕψος, εἰς τέτοιον ὕψος ἀγιότητος, ὥστε ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ κατοικήσῃ ἐντὸς Αὐτῆς καὶ νὰ λάβῃ σὰρκα ἐκ τῆς σαρκὸς Τῆς καὶ αἷμα ἐκ τοῦ αἱματός Τῆς, γινόμενος ἄνθρωπος. Εἰς πόσῃ ἀγιότητα ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἀνέλθει Αὐτὴ, διὰ νὰ βαστάσῃ ἐντὸς Αὐτῆς τὸν Θεόν; καὶ πόσον ἁγία ἔπρεπε νὰ εἶναι Ἐκεῖνη διὰ νὰ γίνῃ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ; Ἀσφαλῶς αὐτὴ ἡ ὑψίστη ὑπεροχὴ εἰς τὴν ἀγιότητα τῆς Ὑπεραγίας Παρθένου εἶναι κατὰ τὸ ὑπὲρ φύσιν.

Ἐκεῖνη ἔδειξεν ὅλην τὴν διάθεσιν καὶ ὅλον τὸν ζῆλον καὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν προσπάθειαν, διὰ νὰ καταρτίσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς σχεδὸς ἡγιασμένον καὶ ἐκλεκτὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Πέραν δὲ τούτου, ἔρχεται τοῦ Θεοῦ ἡ χάρις, διὰ νὰ καταστήσῃ τελειοτάτην τὴν κόρην Ἐκεῖνην, ἡ Ὅποία θὰ ἐγίνετο Μήτηρ Θεοῦ. Καὶ ἐφθασε τὰ ὅρια τῆς τελειότητος, ἐξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως διὰ τῆς Θείας δυνάμεως.

Διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ ὑμνηταὶ τῆς δόξης Τῆς — καὶ ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ χριστιανοί, οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τὸν Ὅποιον Ἐκεῖνη ἐγέννησεν — ἔχομεν μίαν κλησιν καὶ ἓνα προορισμὸν ὑψηλόν· νὰ κατευθυνώμεθα ἐκεῖ ὅπου μᾶς ὁδηγεῖ ἡ χριστιανικὴ γραμμὴ, τὸ χριστιανικὸν χρέος, ὁ χριστιανικὸς ὑπογραμμὸς καὶ προορισμός. Καὶ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ

— Ὁ παλαιμάχος ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁσιώτατος Μοναχὸς Π. Κλεόπας, ἀπὸ εὐγενῆ τοῦ καλωσύνην κινούμενος ἐβιβλιοδέτησε δωρεὰν περὶ τοὺς 100 τόμους τῆς «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας» τῶν ἐτῶν 1962—63—1964 ὁμοῦ.

Οἱ κομψότατα δεδεμένοι τόμοι οὗτοι πωλοῦνται ἐν τοῖς Γραφείοις καὶ εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς ἡμῶν πρὸς 50 δρ' ἕκαστος. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται πρὸς 55 δραχμὰς.

Οἱ ἐγγράφωντες νέους 10 συνδρομητὰς, θὰ λαμβάνουν δωρεὰν ἓνα τόμον τοιοῦτον.

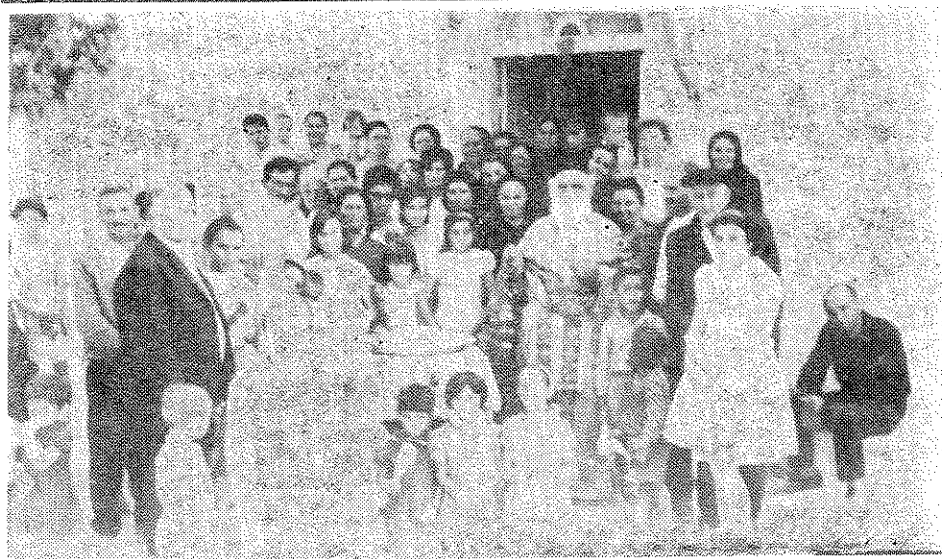
Σημειωτέον, ὅτι τὸ προϊόν τούτων καὶ τῶν διαφόρων ἄλλων φυλλαδίων, τὰ ὅποια πωλοῦνται εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς ἡμῶν προορίζεται διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ οἰκοτροφείου.

ἂν τοῦτο φαίνεται ὅτι εἶναι ἀνώτερον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων, εἶναι δυνατόν νὰ υπερνικηθοῦν τῆς φύσεώς οἱ ὅροι, ὅταν τὸν χριστιανὸν τὸν ἐπισκιάσῃ ἡ θεία χάρις. Ὁμολογουμένως, ὁ χριστιανικὸς ὑπογραμμισμός, ἡ χριστιανικὴ τελειότης, ὅπως τὴν περιγράφει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, εἶναι ἓνα ἰδανικὸν τόσον ὑψηλὸν, πού ὅταν τὸ ἀνένισῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν καταλαμβάνει κάποια εὐδαιμονία καὶ ἕνας δισταγμός, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ εἰς πολλοὺς τὴν ἀπογοητευτικὴν σκέψιν· πῶς μπορεῖς νὰ φθάσῃς σὺ εἰς αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες; πῶς θὰ γίνῃς ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος; ἡ ἀγιότης εἶναι ἀνωτέρα κάθε ἀνθρωπίνης δυνάμεως. Ναί, εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἐκείνης πού εἶπεν ὁ Χριστός· «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.» Ἐὰν θελήσῃ ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις μόνον, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα πού ζητεῖ ὁ Θεός, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἀνήκει τοῦτο εἰς τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις. Ἄν ὅμως εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ὁ ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς — ἀλλὰ καὶ τῆς προσοχῆς — τῆς χριστιανικῆς μελέτης, τοῦ χριστιανικοῦ καταρτισμοῦ, τῆς χριστιανικῆς ἐποικοδομῆς, ὁ ἄνθρωπος ὁ τρεφόμενος διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων καὶ εὐρισκόμενος εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, τότε τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις γίνονται πραγματικότης, διότι εἶναι ὄντως «δυνατὰ παρὰ τῇ Θεῷ». Καὶ βλέπομεν τὸν ἄνθρωπον πού εἶναι ἐνάρητος, πόσῃ ἀνωτερότητά ἔχει. Καὶ ἂν τὸν συγκρίνωμεν μὲ ἄλλους, τοὺς ὁποῖους βλέπομεν εἰς ἐκείνην τὴν ἀθλίαν ἡθικὴν κατάπτωσιν, εἰς ἐκείνην τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνθρώπων πού ἐξέφυγαν ἀπὸ τὸν χριστιανικὸν δρόμον, διὰ νὰ ἐξωκεῖλουν εἰς τὴν φαυλότητα, διερωτώμεθα· μὰ πῶς ἄλλοι κατώρθωσαν νὰ γίνουν τέσσοι

ἀνώτεροι ἄνθρωποι, τόσον ἀγνοί, τόσον τίμοι καὶ τόσον ὑπέροχοι χριστιανοί; Τὸ ἐπέτυχαν, διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῆς θείας δυνάμεως.

Ὁ ἀγαπητοί, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀποκλείωμεν ἀπὸ τὴν ζωὴν μας τὸν ὑπερφυσικὸν παράγοντα. Πολλὰς φορές, ὡς χριστιανοί, καλοῦμεθα νὰ ἀναλάβωμεν καθήκοντα καὶ εὐθύνas μεγάλας. Τὰ καθήκοντα μᾶς παρουσιάζονται συνυφασμένα μὲ δυσκολίας πολλὰκις καὶ μὲ κόπους. Καὶ λέγομεν· πῶς νὰ ἀναλάβω αὐτὰ τὰ βάρη; Μὴ λησμονῆς, χριστιανέ, ὅτι ὑπάρχει καὶ ὁ ὑπερφυσικὸς παράγων. Μὲ τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν τῆς Θείας χάριτος καὶ τὴν φιλότιμον ἀνωτερότητά σου θὰ ἐπιτύχῃς, καὶ θὰ παρουσιάσῃς ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀγνός, ὁ ἀσπίλος, ὁ τίμιος, ὁ ὑποδειγματικὸς οἰκογενειάρχης, ὁ κοινωνικὸς ἄνθρωπος, (ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν οἰανδήποτε ἐπαγγελματικὴν θέσιν), ὁ πάντοτε εὐσυνεΐδης, ὁ σταθερὸς χαρακτήρ, διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως ἀλλὰ καὶ τῆς Θείας δυνάμεως καὶ τοῦ Θεοῦ φωτισμοῦ, διότι πάντως ὑπὲρ φύσιν εἶναι τὸ ὕψος πῆς χριστιανικῆς τελειότητος εἰς τὸ ὅποιον φέρεσαι.

Ἀτενίζοντες λοιπόν, καὶ ἡμεῖς πρὸς τὴν «Πλατυτέραν τῶν οὐρανῶν», πρὸς «τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξωτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ», πρὸς Ἐκείνην ἢ Ὁποῖα ἔφθασεν εἰς τέτοιο ὕψος, ὥστε νὰ χαρακτηρισθῇ «ὑψηλοτέρα τῶν οὐρανῶν καὶ καθαριωτέρα λαμπηδόνων ἡλιακῶν», ὥς σταθῶμεν μὲ εὐλάβειαν ἐνώπιόν Της καὶ ὥς θελήσωμεν νὰ ἐμπνευσθῶμεν ἀπὸ τὴν προσωπικότητά Της· καὶ ὥς τὴν παρακαλέσωμεν μὲ τὰς πρεσβεΐas Της νὰ μᾶς ἐλκύσῃ πρὸς τὰ ἅνω, ὥστε καὶ ἡμεῖς πρὸς τὰ ἅνω νὰ κατευθυνώμεθα, εἰς τὴν θεϊαν δύναμιν ἐλπίζοντες καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀποβλέποντες.

Εἰς τὸ Μεσημέριον —
Χαλκιδικῆς. Ἀπὸ τὸ
μνημόσυνον τῶν ἀγρί'
ὡς σφαγιασθέντων ὑπὸ
τῶν Τούρκων εἰς Μ.
Ἀσίαν εὐσεβῶν πατρι-
ωτῶν μας.

Ἡ Σεπτὴ Παρθένος

Ἀπὸ εἰκοσιν αἰώνων ἡ σεπτὴ μορφή τῆς Παρθένου κατέχει, μετὰ Θεόν, τὴν ὑψηλότεραν καὶ τιμιωτέραν θέσιν εἰς τὰς εὐλαβεῖς καρδίας τῶν χριστιανῶν. Καὶ δικαίως. Μὴ δὲν εἶπεν ὁ Ἀγγελος περὶ αὐτῆς, ὅτι εἶναι ἡ κεχαριτωμένη καὶ ἡ εὐλογημένη μεταξύ τῶν γυναικῶν; παρελθὼν καὶ μέλλον παρέχονται ἐνώπιόν της ὡς πρὸ ἀπαρμιλλοῦ καὶ ἀσυγκρίτου βασιλίσσης.

Ὅλοι αἱ ἄλλαι παρθένοι, ὅσῃν ἀγνότητά καὶ ἐν ἀπέπνεον, ἀλλ' εἶχον ἐν τῷ συνόλῳ τῶν καὶ κατὰ τὸ γήϊνον. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶναι παρθένος τις ἀπλῶς, ἀλλ' ἡ Παρθένος. Ὅλη ἡ ἀγνότης καὶ ἡ σωφροσύνη, ὅλη ἡ ἀθωότης καὶ ἡ σεμνότης, ὅλοι αἱ χάριτες καὶ αἱ καλωσύναι ἦνθησαν εἰς τὴν ψυχὴν της καὶ καθωραΐσαν τοὺς τρόπους της μὲ τὸ ἰδανικώτερον καὶ θεϊότερον ἐνδύμα τῶν.

Υπῆρξεν ἡ ἀγνή. Ἐν τῇ ἀδρᾷ ἀνθήσει τῆς νεότητός της, ἐν τῇ θεοσεσίᾳ θαλερότητι τοῦ κάλλους της, διετήρησε διαρκῶς, χωρὶς αὐδὲ στιγμιαίαν ἀμαύρωσιν, τὴν μᾶλλον ἔνθεον ἀθωότητα.

Ἐστάθη δὲ καὶ ἡ ταπεινόφρων. Ὅτε ὁ ἄγγελος τὴν προσεφώνησε κεχαριτωμένην, καί, δηλώνων εἰς αὐτήν, ὅτι ἦτο ὑπεράνω βασιλίσσῶν, καὶ αὐτοκρατείρων, τὴν ἀνεκήρυξεν εὐλογημένην μεταξύ τῶν γυναικῶν, ἡ ταπεινοφροσύνη ὑπῆρξε τὸ ἄριστον στεφάνωμα τοῦ μεγαλείου της.

Ἦτο δὲ καὶ ἡ ἀπλὴ καὶ ἡ κοσμία. Ἡ τόση ὡραιότης της δὲν τῇ ἐγέννησε κανὲν συναίσθημα ματαιοφροσύνης, φιλαρεσκείας, ἐπιτηδεύσεως. Εἰς τὸν ὀφθαλμόν της τὸν καθαρὸν, εἰς τὴν συμπεριφορὰν της τὴν σεμνὴν κατωπτρίζετο ἡ παρθένος καὶ ἄσπιλος ψυχὴ της. Κινήσεις, λόγοι, μεῖδιμα διέλαμπον ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἐσωτερικὴ ἀγιότης της περιέβαλλεν ὡς κοσμιότης φωτεινὴ καὶ ἀνεπίδεικτος, ἀποτελοῦσα τὸ ὁρατὸν στέμμα τῆς λευκῆς καὶ ἰδεώδους τελειότητός της.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄνθος τῆς πραότητος ἔβαλλεν εἰς τὴν ψυχὴν της. Χαρακτηριστικώτατα οἱ ὅμοιοι τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν ἀποκαλοῦν «ἀμνάδα». Δὲν ἐγνώριζε τὸν χόλον, τὴν θξύτητα, τὰς θολάς ἀνακυκλήσεις καὶ τὰς ἡφαιστειώδεις ἐκρήξεις τῆς καρδίας. Φεύγει εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὸν Υἱόν της δρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ δὲν γνωρίζει τὸν γογγυσμὸν καὶ τὴν μεμφιμαίριαν. Τὸν βλέπει ὕστερον μισούμενον καὶ ἐπιβουλεύόμενον ἀπὸ ἀνθρώπους ἐσχάτης διαστροφῆς καὶ μοχθηρίας· κατ' οὐδενὸς ἐκφέρει κανένα δριμύν καὶ θυμῶδη λόγον. Καί, ὅταν εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Γολγοθᾶ ἱστατο παρὰ τὸν θνήσκοντα Υἱόν της καὶ ἀντελαμβάνετο τὸν φρικτὸν κυματισμὸν Του καὶ τὴν ἀφόρητον ὁδύνην Του καὶ ἤκουε τὰς ἀγωνιώδεις ἐπικλήσεις Του πρὸς τὸν Πατέρα Του καὶ ᾤσθάνθη τὸ σόδυσμον τῆς τελευταίας πνοῆς Του, ἡ ψυχὴ της διεπεράσθη ἀπὸ θανάσιμον ρομφαίαν, ἀλλ' ἀπέμεινεν ἡ ἀμνάς ἡ ἄκακος, ἡ περιστερὰ ἡ ἄχολος. Μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς θλίψεως της δὲν τὴν ἔθιξε κανεὶς πόθος ἐκδικήσεως. Ἡ ἀγαθότης της παρέμεινεν ἀκεραία καὶ ὑπὸ τὰ καυστικώτατα τραύματά της.

Καὶ κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην σκηλὴν ἐφαγερώ-

θη ὅλη ἡ ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἀγάπη της. Ὁ Ἰησοῦς της συλλαμβάνεται, τὸ νέφος τοῦ θανάτου ἐπιφαίνεται βαρὺ· ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἔχει κάμει καμμίαν ἀπόπειραν, ὅπως Τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ μαρτυρικοῦ Του δρόμου. Ἡ ὁδὸν ἐθελοῦς σπαράσσει τὰ στήθη της· πόρνοι ρομφαῖαι διασχίζουν τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ σιγᾶ καὶ ὑπομένει, ἀφοῦ ἡ θυσία εἶναι ἀπαραίτητος, διὰ τὴν λύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Πράγματι, ἡ Παναγία ἦτο κεχαριτωμένη κόρη, ὑπερευλογημένη γυνή, καὶ ἀληθινὰ ἀξίζει τὴν τιμὴν τοῦ ν' ἀναπέμπωνται, πρὸς αὐτήν αἰώνιοι καὶ ἔνθεοι οἱ μακαριστοὶ ὅλων τῶν αἰώνων. Καὶ ἂν οἱ ἄριστοι τῶν ζωγράφων ἐξήντησαν ὅλα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐμπνεύσεως αὐτῶν πᾶ χαρίσματα, διὰ νὰ ἀπεικονίσουν κατὰ τινα τρόπον τὴν θεοσεσίαν μορφήν της· ἀλλ' εἰς ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων χριστιανῶν ἐγείρεται ζῶσα ἡ μνήμη Της, καὶ ἀπειράριθμοι καρδιαὶ στρέφονται εἰς πάντα καιρὸν μὲ τὴν εὐλαβεστέραν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ μας, ἡ ὁποία ἔχει καὶ δι' ἡμᾶς σπλάγχχνα μητρικά.

Μ.Ρ. (+)

Περὶ θυμοῦ

Ὅσον μέγα μεταξύ τῶν ἀγαθῶν εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσον φοδερὸν μεταξύ τῶν κακῶν εἶναι καὶ ὁ θυμὸς.

Διότι ὅλην τὴν ψυχὴν σκοτίζει καὶ ἐξαγριώνει καὶ ὁδηγεῖ εἰς παραφροσύνην. Ὁ δὲ Κύριος, Ὅστις ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν σωτηρίαν μας, δὲν ἐπέτρεψε μέρος τι τῆς ψυχῆς νὰ μένῃ τρόπον τινα ἀσκέπαστος.

Ἀκολασίαν εἰς ἡμᾶς διεγείρει ὁ ἐχθρὸς; Μὲ τὸ ὅπλον τῆς σωφροσύνης ὁ Κύριος μᾶς ὥπλισεν. Ὑπερηφάνειαν γεννᾷ; Ἰδοὺ πλησίον μας εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη διὰ νὰ τὴν νικήσωμεν. Μίσος εἰς τὰς καρδίας μας φυτεύει; Ἰδοὺ εἰς τὸ μέσον παρουσιάζεται ἡ ἀγάπη. Καὶ ὅσα βέλη ἐναντίον μας καὶ ἂν θελήσῃ νὰ ρίψῃ ὁ ἐχθρὸς, πολὺ περισσότερα εἶναι τὰ ὅπλα, μὲ τὰ ὅποια μᾶς ἀσφαλίζει ὁ Κύριος καὶ διὰ νὰ σωθῶμεν ἐκ τοῦ κινδύνου καὶ διὰ νὰ τὸν νικήσωμεν καὶ τὸν ἐξευτελίσωμεν. Κακόν, λοιπόν, εἶναι ὁ θυμὸς. Ὡς λέγει ἡ Γραφή: «ὁ ρ ἡ ἀ ν δ ρ ὁ ε δι κ α ι σ ύ ν η ν Θε ο ὦ ο ὗ κ α τ ε ρ γ ᾶ ζ ε ρ α ι» (Ἰακ. 1,20)

Πρέπει δὲ τὸν θυμὸν νὰ κυβερνώμεν, ὅπως τὸν θυμῶδη ἵππον κυβερνᾷ ὁ ἵππεύς, ποὺ κρατεῖ τὰ ἵμνια. Διότι ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ ὁ θυμὸς εἶναι χρήσιμος. Διότι συμφέρει νὰ θυμῶνῃμεν καὶ νὰ κινούμεθα κατὰ τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ θυμῶνῃμεν καὶ νὰ κινούμεθα, καὶ ἐὰν ἀκόμη ὁ ἀνθρώπος ἀμαρτήσῃ, ἀλλ' ἀφοῦ παύσῃ ἐντὸς μας τῆς ὀργῆς μας τὸ πάθος, νὰ καταβάλωμεν προσπάθειαν διὰ τὴν διόρθωσιν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν του.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑΣ

«Ἡ ὀργή, λοιπόν, εἶναι κακόν, ἀλλὰ κακὸν μικρότερον, ἐὰν πρόκειται νὰ τὴν συγκρίνωμεν μετὰ τὴν μνησικακίαν, ἡ ὁποία ὅλων τῶν κακῶν εἶναι βαρυτέρα. Διότι ὁ μὲν θυμὸς, ἀφοῦ ὀλίγον θολώσῃ τὴν ψυχὴν, ὅπως ὁ καπνὸς, διαλύεται, ἡ δὲ μνησικακία ὥσάν νὰ ἔχῃ βαθειὰ καρφωθῇ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν κάμνει αὐτὴν ἀγριωτέραν θηρίων. Καὶ ὁ μὲν σκύλος, ὅστις τὰ ἔχει μὲ κάποιον καὶ μὲ μανίαν ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ, μεταβάλλεται καὶ παύει τὴν ὀργὴν του, ἐὰν τροφὴ τις τῷ δοθῇ, καὶ τὰ ἄλλα θηρία μὲ τὴν ἀγάπην, πού τοὺς δεικνύουν, σιγὰ - σιγὰ μαλακώνονται καὶ πραΰνονται, ἀλλ' αὐτὸς πού ἔχει κυριευθῇ ἀπὸ τὴν μνησικακίαν, οὔτε μὲ παρακλήσεις πείθεται, οὔτε μὲ τροφὴν καταπραΰνεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος, πού τὰ πάντα μεταβάλλει τὸ πάθος αὐτὸ δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τῆς μνησικακίας εἶναι ὅλων ἀσεβέστατοι καὶ ἀνομώτατοι· διότι δὲν θέλουν νὰ ὑπακούσουν εἰς τὸν Σωτῆρα, ὅστις λέγει· «*Ὑπαγε πρῶτον, διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου καὶ οὕτω προσάγαγε τὸ δῶρόν σου*» (Ματθ. 5, 24) καὶ τὸ ἄλλο· «*μὴ ἐπιδυνέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν*» (Ἐφ. 4, 26).

«Καλόν, λοιπόν, νὰ μὴ ὀργιζώμεθα ὅτι καὶ ἐὰν ποτε ὀργισθῶμεν, ὁ Κύριος ἐπέτρεψεν οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ διαρκῇ κατὰ τοῦ ἄλλου ἡ ὀργή, διότι εἶπεν, οἱ δὲν πρέπει ὁ ἥλιος νὰ δύσῃ καὶ νὰ σὲ εὖρη εἰς κατάστασιν θυμοῦ καὶ ἔχθρας. Σὺ ὅμως ὁ μνησικακὸς δὲν θέλεις ν' ἀκούσῃς τὸν Κύριον ἀλλὰ περιμένεις νὰ διέλθῃ ὅλος ὁ χρόνος τῆς ζωῆς σου εἰς τοιούτην ἐλεεινὴν κατάστασιν. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζεις νὰ εἴπῃς· «Ἀρκεῖ τῇ ἡμέρᾳ ἡ καὶ ἡ αὐτῆς» (Ματθ. 6, 34). Ἀλλὰ διατὶ μισεῖς τὸν ἄνθρωπον, πού σὲ ἐλύπησε; Δὲν εἶναι αὐτὸς, πού σὲ ἠδίκησεν, ἀλλ' ὁ Διάβολος· μίσησον τὴν ἀσθένειαν καὶ

ὄχι τὸν ἀσθενῆ. Διατὶ μένεις εἰς τὴν κακίαν καὶ καυχᾶσαι διὰ τὴν δύναμίν σου; Διὰ σὲ ὁ ψαλμωδὸς εἶπεν «ἀνομίαν ὅλην τὴν ἡμέραν» (ψαλμ. 51, 3) μελετᾷς, ὅλον δηλαδὴ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς σου εὗρισκεσαι εἰς τὴν ἀνυπακοήν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀκούεις τὸν Νομοθέτην σου λέγοντα· «Μὴ ἐπιδυνέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν». Ἡ γλῶσσα κινεῖται διαρκῶς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Δὲν παύεις νὰ βλασφημῇς αὐτὸν. Διὰ τοῦτο ἡ τιμωρία σου θὰ εἴναι δικαία ὡς ἄλλο ὁρῶν τὸν ψαλμωδοῦ λέγει· «Ὁ Θεὸς καταθελεῖ σὲ ἀπὸ σκηνώματός σου, καὶ τὸ ῥίζωμά σου ἐκ γῆς ζώντων» (ψαλμ. 51, 7) Αὐτὰ εἶναι τὰ δῶρα τῶν μνησικακῶν, αὐτὰ εἶναι τὰ βραβεῖα τῆς μνησικακίας.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προφυλασσώμεθα ἀπὸ τὸ πάθος τῆς μνησικακίας. Διότι πολλὰ εἶναι τὰ κακὰ πού ἀκολουθοῦν αὐτῇ, ὡς φθόνος, λύπη, καταλαλιά. Ἄν καὶ αὐτὰ φαίνωνται μικρά, ὡς τὰ λεπτὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, ἐν τούτοις ἡ ἐξ αὐτῶν βλάβη εἶναι θανατηφόρος. Πολλάκις τὰ τραύματα, πού ἐπροξένησεν ἡ μάχαιρα καὶ τὸ ξίφος, ὡς εἶναι ἡ πορνεία, ἡ πλεονεξία, ὁ φόνος, τὰ τραύματα ταῦτα ἐθεραπεύθησαν μὲ τὸ σωτήριο φάρμακον τῆς μετανοίας ἡ δὲ ὑπερηφάνεια ἢ ἡ μνησικακία ἢ ἡ καταλαλιά, πού θεωροῦνται ὡς μικρὰ βέλη, κατορθώνουν νὰ εἰσδύουν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ νὰ τὴν κτυπήσουν εἰς τὰ κυριώτερα αὐτῆς σημεῖα καὶ νὰ τὴν φονεύσουν.

Καὶ ταῦτα φονεύουν ὄχι διότι αἱ πληγαί, πού ἤνοιξαν, εἶναι μεγάλαι, ἀλλὰ διότι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐτραυματίσθησαν, ἔδειξαν ἀμέλειαν. Ἐθεωρήθησαν ὅτι τὰ ἁμαρτήματα αὐτὰ εἶναι μηδαμινὰ καὶ ὡς τοιαῦτα τὰ κατεφρόνησαν καὶ δι' αὐτὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν παθῶν αὐτῶν κατεστράφησαν καὶ ἀπώλίσθησαν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου Πειραιῶς

ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ

Μέρος 21ον

Οἱ ὀλίγοι κατηγοροῦν τὸν ἱερὸν θεσμόν τῆς κατὰ Θεὸν Μοναστικῆς βιοτῆς καὶ ὑποστηρίζουν πεισιμόνως, ὅτι οὐδὲν αὐτῇ προσφέρει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ Ἔθνος, τὴν κοινωνίαν. Φθάνουν μάλιστα πολλοὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀποκαλοῦν τοὺς Μοναχοὺς κηφήνας, ἄχρηστα μέλη τῆς κοινωνίας καὶ ἄχθος ἀρούρης».

Λυπεῖται ὁλοκαρδίως πᾶς ὅστις μελετᾷ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ διαπιστώνει ἐκ τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας τὴν ἱστορικὴν, θρησκευτικὴν, ἠθικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολὴν τῶν Μοναχῶν καθ' ὅλους τοὺς διαρρέυσαντας αἰῶνας καὶ τὴν ἀξιόλογον συμβολὴν τῶν εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ιδεωδῶν, τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐκ τοῦ Μοναχισμοῦ προήλθον οἱ μέγιστοι ρήτορες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Θεοφόροι Πατέρες καὶ ὅσοι διὰ τοῦ ἐναρέτου βίου τῶν καὶ τῶν διδασκῶν τῶν ὠφέλησαν καὶ ἔσωσαν πολλὰς ψυχὰς. Ὁ Μοναχισμὸς ἐκράτησε τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ τοῦ Ἔθνους καὶ διετήρησεν ἀσβεστον τὴν λαμπάδα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Ὁ Μοναχισμὸς ἔσωσε μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τὸν πολιτισμόν. Ὁ Μοναχισμὸς τέλος εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῇ τὴν ἀνθρωπότητα μετὰ τὰς ψυχὰς τῶν σφισσομένων, ὅς στέλλει ἀδιακόπως πρὸς τὸν ὑπερουράνιον κόσμον τῆς αἰωνίου καὶ ἀλήκτου μακαριότητος καὶ μετὰ τὰς ἀδιαλείπτους προσευχὰς τῶν «ὕπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», καὶ σωτηρίας τῆς ἀμαρτωλοῦ καὶ ἀδιαφόρου ἀνθρωπότητος, ἐπηρεάζει τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας.

Ὁ Μοναχισμὸς ἀνέκαθεν προσήνεγκεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ὕψηλόν διδασκαλικὸν καὶ ποιμαντικὸν τῆς ἔργον. Ποῖος ἱεραπόστολος ἢ κήρυξ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐσαγήνευσε καὶ προσεῖλκυσε ψυχὰς εἰς τὸν Χριστὸν πρὶν ὁ ἴδιος εἶτε ὡς λαϊκὸς, εἶτε ὡς Κληρικὸς δὲν ἐξετίμησε τὰ ὕψιστα ἱδανικά τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ δὲν ἐγαλουχήθη μετὰ τὰ νάματα τῆς ἀειζώου καὶ καλλιρρόου πηγῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ;

Ποία ἀγία ψυχὴ, ἐξ ἐκείνων αἰτινες εὐρίσκονται τῶρα εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα καὶ ἱκετεύουν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν δὲν ἠσθάνθη διηνεχῶς τὴν ἀνάγκην τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀφιερώσεως εἰς τὸν Θεὸν πράγμα τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὸ ὕψιστον αἶτημα τοῦ Μοναχισμοῦ; ποῖος ἐκ τῶν Ἀγίων ἀνεγράφη εἰς τὸ Ἀγιολόγιον τῆς ἐκκλησίας χωρὶς προηγουμένως νὰ γίνῃ Μοναχὸς ἂν ὅχι ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν;

Πᾶσα ἱεραποστολικὴ δραστηριότης προϋποθέτει Μοναχισμόν. Ὁ μὴ καθαρθεὶς διὰ τῆς προσευχῆς, τῶν ἀλλαγῶν στεναγμῶν τῆς καρδίας, τῶν δακρύων, τῆς μετανόιας καὶ τῆς παντελοῦς ἀφοσιώσεώς του εἰς τὸν Θεόν, οὐδέποτε δύναται νὰ κηρύξῃ καρποφόρως εἰς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς οδηγήσῃ εἰς τὸν Χριστόν.

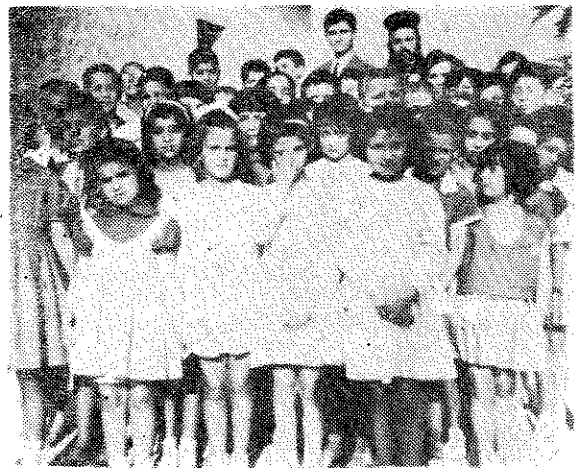
Πᾶσαι ὁμοίαι ἀπροαναφερθεῖσαι ἀρεταὶ ἀποτελοῦν στοιχεῖα Μοναχικοῦ βίου, δι' ὧν καθαίρεται ἡ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

ψυχὴ, ὑπερίπταται εἰς τοὺς ὑπεργήινους κόσμους τῆς Ἁγίας Ἱερουσαλὴμ, συνομιλεῖ μυστικῶς μετὰ τὸν Οὐράνιον Νυμφίον τῆς Χριστὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀντλεῖ τὸ φῶς, τὴν δύναμιν, τὴν χαρὰν, τὴν ἀγνότητα, τὰ ὅποια κατόπιν δύναται νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τοὺς ἐν τῇ πνευματικῇ σκότει ζῶντας.

Ἄρα ὁ Μοναχισμὸς καθιστᾷ τὸν Μοναχὸν διὰ τῆς καθαρότητος τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἔσω πνευματικοῦ στολισμοῦ τῶν ἀρετῶν, Ἱεραπόστολον δυνάμενον ἐξ ἰδίων ἐμπειριῶν νὰ διαφωτίσῃ καὶ χειραγωγήσῃ τοὺς ἄλλους πρὸς τὸ φῶς τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἐν Χριστῷ ἀγίας βιοτῆς.

Ἄς φημῶσιν λοιπὸν ἐρημητικῶς τὰ ἀπόλυτα καὶ ἀσεβῆ στόματά των, ὅσοι κατὰ τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ Μοναχισμοῦ καταφέρονται καὶ ἰδὲ ἐμβαθύνουν εἰς τὰ περὶ τὸν Μοναχισμόν, ἵνα ἰδίοις ὀφθαλμοῖς «ἴδωσι καὶ διαπιστώσωσι τὸ ὑπερλάμπον μεγαλεῖον καὶ τὴν σελασφόρον αἴγλην τοῦ Μοναχικοῦ βίου, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν εὐεργετικώτερον τῶν θεσμῶν διὰ τὴν ἐκκλησίαν, τὸ Ἔθνος καὶ τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν ἐν γένει ἐξευγενισμόν καὶ ἐκπολιτισμόν καὶ ἐκχριστιανισμόν τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου ἐνώπιον τοῦ κατηχητοῦ κ. Εὐαγγέλου Μιχαηλάκου καὶ τοῦ Ἐφημερίου Νικολάου Δεσποτίδη καὶ παρουσίᾳ τῶν γονέων καὶ πλήθους εὐσεβοῦς λαοῦ ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ κατηχητικοῦ Σχολείου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινεῖται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΔΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγρός 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 349

Ἀθῆναι τῇ 1 Αὐγούστου 1966

Π ρ ο σ

Τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, ἐντιμοτάτους
Προέδρους Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων καὶ λοιποὺς ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς,
τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀγῶνα.

Τέκνα ἐν Κυρῷ ἀγαπητά, χάρις ὑμῖν καὶ Εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Διὰ τῆς παρουσίας προαγόμεθα, ἵνα καταστήσωμεν ὑμῖν γνωστὴν τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ οἰκο-
νομικοῦ παράγοντος εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον καὶ τὴν ὅσον ἐνεστὶν εὐχερεστέραν ἀντιμετώπισιν τῶν παν-
τοίων καὶ ποικίλων ὑποθέσεων, αἵτινες ἀναφύονται κατὰ τὴν πορείαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Καθίσταται εἰσέτι γνωστόν, ὅτι τὸ Κέντρον ἀντιμετωπίζει ὅλον τὸ οἰκονομικὸν βᾶρος τοῦ Ἱ.
Ἀγῶνος, ὥς τοῦτο καταδεικνύεται ἐκ τῶν κατωτέρω στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἀναλυτικῶς καὶ λεπτομερῶς
ἀνεκοινώθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου.

Ε Ε Ο Δ Α

Τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἱ. ἡμῶν Ἀγῶνος ἔξοδα ἀνῆλθον κατὰ τὸ ἔτος 1965
εἰς 600.000 δραχ. περίπου, ἀναλυόμενα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς κατὰ κατηγορίας ὡς κάτωθι :

1) Διὰ μισθοδοσίαν προσωπικοῦ	49.030
2) Διὰ βοηθήματα εἰς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς	27.415
3) Δι' οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις ἀπόρων	15.300
4) Δι' ἔξοδα λειτουργίας Ἱερῶν Ναῶν. Ἦτοι : Ἀμοιβὰς Ἱερέων, Ἱερο- ψαλτῶν, Νεωκόρων, ἐνοίκια Ἱ. Ναῶν, δωματίων κλπ.	270.273
5) Δι' ἐπισκευὴν καὶ συντήρησιν ἀκινήτων.	10.084
6) Διὰ Γενικὰ ἔξοδα. Ἦτοι : Δι' εἰσφοράς ὑπὲρ ΙΚΑ κλπ., ἐκτυπώσεις διαφόρων ἐντύπων, γραφικὴν ὕλην, φωτισμόν, ὕδρευσιν, τηλεφών. ταχυδρ. καὶ τηλεγρ. τέλη, ἀμοιβὰς δικηγόρων, πάγια ὁδοιπορικὰ ἔξοδα, καὶ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα πρὸς ἐπίσκεψιν Παρ/των, μεταφορικὰ— αὐτοκινηταγῶγια, μικροῦ ἔξοδα Γραφείων, συνδρομὸς περιοδικῶν, ἔξοδα τελετῆς Θεοφανείων, κοινόχρηστα πολυκατοικίας, φόρος εἰσοδήμα- τος ἀκινήτων, φόρος ἐκ κληρονομίας, καὶ λοιπὰ ἄλλα ἔξοδα	206.969
7) Διὰ παιδηγικὸν ἐκ τῆς ἐκδόσεως περ οδικοῦ «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» προκύπτον ἐκ τῆς ἀμελείας πρὸς ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν τῶν κ. συνδρομητῶν	10.367

Ἦτοι σύνολον ἐξόδων δραχ.

589.438

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω δαπανῶν διὰ μέσου τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων
25 Ἱ. Ναῶν διενεμήθησαν κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ
τοῦ Πάσχα, εἰς διαφόρους ἀπόρους οἰκογενείας, διάφορα χρηματικὰ
ποσά, ἀνερχόμενα εἰς δραχμὰς περίπου

100 000

Ἐπομένως Γενικὸν σύ.ολον ἐξόδων δραχ.

689.438

Ε Σ Ο Δ Α

Ἐναντι τῶν ἐξόδων τούτων ἡ συμβολὴ τῶν κυριωτέρων Παρ/των καὶ
τῶν ξένης ἰδιοκτησίας Ἱ. Ναῶν, οἵτινες δὲν λαμβάνουν κηρὸν ἐκ τοῦ
Ἱ. Ἀγῶνος, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν 50.000 δραχ. περίπου, ἀνα-
λυομένου ὡς ἀκολούθως :

Α' Παραρτήματα

1) Κοινότης Ἀγ. Τρ. Ἱεραρχῶν Θεσ)νίκης	6.000
2) Παράρτημα Σαλαμίνος	3.000
3) Ἱ. Ν. Γεννήσεως Χριστοῦ Θεσσαλονίκης	2.800
4) Ἱ. Ν. Ἀγίου Νέστορος »	2.400
5) Παράρτημα Ραφάνης Λαρίσης	2.000
6) » Σπάτων Ἀττικῆς	1.800
7) Ἱ. Ν. Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας	1.750
8) Παράρτημα Ποταμιᾶς Θάσου	1.200
9) » Αἰγίνης	1.200
10) » Καρύστου Εὐβοίας	1.200
11) » Μπάλλας Ἀττικῆς	1.200
12) » Παιανίας »	1.200
13) » Κορωπίου »	1.200
14) Ἱ. Μ. Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσοβ. Κορωπίου	1.200
15) Παράρτημα Λουτοφίου Θηβῶν	1.100
16) » Χαλκίδος	1.000
17) » Σερρών	1.000
18) » Ἐλευσίνος	1.000
19) » Φαρσάλων	700
20) » Βερεκεουσῆς Ἐλασσῶνος	565
21) » Στυλίδος	500
	34.015

Β' Ἱεροὶ Ναοὶ (ιδιόκλητοι ἐνορίαί)

1) Ἀγίας Αἰκατερίνης Παιτησίων	3.600
2) Ἀγ. Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Ν. Ἡρακλ	2.400
3) Ἀγίου Νικολάου Χαϊδαρίου	2.300
4) » Ἀρτεμίου Κορυδαλ. (ἐκ δισκοφ.)	1.586
5) » Δημητρίου Ἀμφιάλης »	1.560
6) Ἀγίας Εὐαγγελιστρίας Κουκουβάουνες	1.050

7) Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης (ἐκ δισκοφορίας)	650
8) » Γεωργίου Ν. Λιοσίων (π. Ἰακώβου)	600
9) » Νικολάου Κορυδαλλοῦ	300
10) Παναγίας Μυριτιδιωτίσσης (Ἡλιούπολις)	290
11) Ἱ. Ν. Ρόδον τὸ Ἀμάραντον	239
	14.675
Σύνολον Δραχ.	48.690

Τὰ κατωτέρω Παραρτήματα καὶ ιδιόκλητοι Ἱ. Ναοὶ τῶν Ἀθηνῶν, καίτοι ὠχλήθησαν ἐπανειλημμένως, οὐδὲν ποσὸν κατέθεσαν.

1) Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης	
2) Θέρμης (Σέδες) Θεσσαλονίκης	
3) Κυμνήνων Θεσσαλονίκης	
4) Βόλου	
5) Λαρίσης δύο ἐνορίαί	
6) Ἀγ. Κωνσταντίνου Φαρσάλων	
7) Ἱ. Ν. Ἀγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ Δράμας	
8) Μεσωρόπης Παγγαίου	
9) Καβάλας	
10) Πυλίου Θηβῶν	
11) Ἐρυθρῶν (Κριεκούκι) Θηβῶν	
12) Δομοκοῦ	
13) Λαμίας	
14) Λεβαδείας	
15) Καλαμῶν	
16) Κορίνθου	
17) Μαρκοπούλου Ἀττικῆς	
18) Ἱ. Ν. Γαλακτοτροφούσης (Λόφ. Ἀξιαματ.)	
19) Ἱ. Ν. Γλυκοφιλούσης, (Περισσοῦ)	
20) Ἱ. Ν. Ἀγ. Τριάδος Ν. Λιοσίων.	

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐκτεθέντων, ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τοῦ Ἱ ἡμῶν Ἀγῶνος ἀντιμετωπίζει τὴν ὑπόλοιπον δαπάνην, ἀνερχομένην εἰς 540.000 δραχ. περίπου, ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς κηροδοσίας καὶ τῆς δισκοφορίας ὠρισμένων ιδιοκτητῶν αὐτῆς ἢ ἄλλων παραχωρηθέντων Ἱ. Ναῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, **μόνον**, καὶ ἐκ τῶν δωρεῶν τῶν δι' ὀφρῶν χριστιανῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δαπανῶν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ σχετικοῦ πίνακος, δαπάνη περίπου 300.000 δραχ. διατίθεται α) διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν 25 Ἱ. Ναῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν καὶ β) διὰ τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὁργάνου τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», καὶ μόνον 340.000 δραχ. διατίθενται διὰ τὰς ἀπαραιτήτους ὑπολοίπους δαπάνας.

Ὡς ἐκ τούτου τὰ τεράστια ταῦτα ἔξοδα ἐπωμίζονται ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν οἱ ἐκλεκτοὶ χριστιανοὶ μας, οἱ διαβιοῦντες ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ καὶ Ἡροαστείαις. Καὶ εἰς αὐτοὺς δικαίως ἀνήκει ὁ μεγαλύτερος ἔπαινος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀμαράντιος ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν στέφανος.

Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης εἰκόνας, ἡ Διοίκησις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐπαφίεται εἰς τὴν χριστιανικὴν συνείδησιν τῶν ἐκπροσώπων τῶν Κοινοτήτων, Παραρτημάτων καὶ τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὅπως ἐν τῷ μέτρῳ τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τῶν συνεισφέρουν ἀνάλογα ποσὰ διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν προϋποθέσεων διατηρήσεως τοῦ Ἱ ἡμῶν Ἀγῶνος, καλλιέργειας τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος, καὶ δι' ἔργα ἀνακουφίσεως τῶν πασχόντων ἀδελφῶν. Ἦτοι: διὰ τὴν δημιουργίαν πνευματικῶν Κέντρων, αἰθουσῶν κηρυγμάτων, διὰ τὴν ἀπόκτησιν δωρεὰν στέγης διὰ τοὺς ἀπόρους σπουδαστὰς καὶ τοὺς ἀπομάχους κληρικούς, διὰ τὴν ἐνίσχυσιν πτωχῶν, διὰ τὴν συνταξιοδότησιν περισσοτέρων ἀπομάρχων Ἱερῶν, διὰ τὴν ἀναστήλωσιν καὶ ἀνέγειρσιν ιδιοκτητῶν Ἱ. Ναῶν κλπ.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ διαπύρων πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ ΗΣΠΑΣΘΗ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Ὁ Γερμανὸς Ἀλεξ. Φράνς Σάλλ ἱεραπίσθη Ὁρθόδοξος

Ὁ βαπτισθεὶς Ἀλεξ., ὁ ἀνάδοχος κ. Ἡλιάδης, ὁ ἱερεὺς Μιχ. Σαββόπουλος καὶ πλῆθος παλαιοσημερολογιτῶν

Γερμανὸς Καθολικὸς τὸ θρήσκευμα, Οὐκρανὸς τὴν καταγωγὴν ὁ Ἀλεξ. Φράνς Σάλλ ἑτῶν 53 κατωικός Κέλστερπαχ Δυτικῆς Γερμανίας, κατηχηθεὶς ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Παλαιοσημερολογίτισσης μν. στίης του Εὐγενίας Ἀντ. Κάλφα, κατοίκου Καβάλας, καὶ ἐλθόντων εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰδικῶς διὰ τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν, ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρωθιερέως τοῦ ἐν Δράμα ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν Μιχαήλ Ν. Σαββοπούλου τὴν 6ην Ἰουλίου λαβὼν τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος μετ' ἀνάδοχον τὸν κ. Πρόδρομον Θ. Ἡλιάδην, Γραμματέα ΕΣΕΑ

Δράμας, καὶ ἐν μέσῳ πυκνοῦ Ἐκκλησιάσματος. Εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἀγίου Μυστηρίου κύκλῳ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἐγένετο ἱερὰ πορεία μετ' ψαλμωδίας καὶ ἐλήφθησαν ἀναμνηστικαὶ φωτογραφίαι.

Τὴν ἐπομένην 7ην Ἰουλίου μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐγένετο ὁ Γάμος τοῦ Νεοφωτίστου Ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς μνηστῆς του εὐλογηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἱερέως καὶ μετ' ἀπάνυμφον τὴν Πρεσβυτέραν Δέσποιναν Μιχ. Σαββοπούλου. Ἐν μέσῳ δὲ θρησκευτικῆς ἀγαλλιάσεως τὸ νέονυμφον ζεύγος ἐδέχθη τὰ θερμὰ συχαρητήρια τοῦ ἐκκλησιάσματος.

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ἀπὸ ὀκταμήνου καὶ ἐντεῦθεν ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «ΘΑΡΡΟΣ» ἀνέλαβε τὸν ἀχαρὸν ἀγῶνα τῆς κατεδαφίσεως ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ γράψῃ μίαν ἀλήθειαν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν κρημνίζουν τὰ ὄσια καὶ ἱερὰ θυσιαστήρια. Ὅπως ἐν μυρικαστικῶν ἀναμασῶν τὴν γλοιώδη τροφὴν του, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ ἀναμασᾷ κάθε τὸσο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια καὶ ἐνοχλεῖ τὰς παντοίας Ἀρχὰς εἰς τὸ νὰ κρημνισθῇ Ὁρθόδοξος Νὰς ὁ ὅποιος εἰς τὴν διασταύρωσιν δύο μεγάλων ὁδῶν ὅπου κεῖται δὲν θλάπτει τὴν κίνησιν τῶν τροχοφόρων, ἀλλ' ἀποτελεῖ τὸ Σέβασμα καὶ τὸ Σέμνωμα Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων. Ἀπανταχοῦ τὰ σχέδια Πόλεων σέδονται τοὺς ἱεροὺς χώρους τῶν ἱερῶν Ναῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀξιοτίμιον βουλευτὴν Ἀττικῆς κ. Εὐάγ. Κ. Τομαράν τὸν ἐκ θρησκευτικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ ζήλου ὑποστηρίζοντα νὰ μὴ θιγῇ εἰς Ὁρθόδοξος νὰς

καὶ εἰρωνικῶς περὶ αὐτοῦ τὸ «Θάρρος» τῆς 24) 6) ὅδ' ἀποφαινόμενον, τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι πρωτίστως, οἱ βουλευταὶ τῶν Ἑλλήνων, εἶναι τοιοῦτοι καὶ εἶναι ἀξιέπαινοι διὰ τὸ θάρρος τῆς γνώμης των. Τὸ μῆλον τῆς ἐριδος, τὸ σκληρὸν κάρυον ὁ ἱερός νὰς Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν οὐδόλως ἐμποδίζει τὴν ἐργασίαν τῶν ὁδῶν Κόδρου καὶ Γαληνοῦ, καὶ μακάρι αἱ πέριξ αὐτοῦ εὐρύχωροι ὁδοὶ νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀγορᾶς τῆς πόλεως ὅπου εἰς πολλὰ σημεῖα γίνεται τὸ ἀδιαχώρητον τροχοφόρων καὶ πεζῶν.

Δὲν αἰσχύνεται δὲ γράφων ὅτι τριάκοντα χιλιάδες Δραμινοὶ ζητοῦν τὸ κρημνισμὸν ἱεροῦ Ναοῦ καὶ προεξοφλεῖ τὴν γνώμην καὶ θέλησιν τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ λαοῦ, ἐὰν ἔχῃ τὰ μέσα ἃς ἐνεργήσῃ νὰ γίνῃ δημοψήφισμα καὶ τότε ἃς μετρήσῃ τὰ κοινὰ. Κόπτεται δὲ διὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς πόλεως, τὸν ὅποιον πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἰδικόν του τζαμί. Τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι ὁ λαὸς τῆς Δράμας περιβάλλει μετ' ἀγάπην καὶ στοργὴν τὸν ἀπειλούμενον ἱερὸν Ναόν, καὶ ὅστις ἀντίχρη-

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 6ην Αὐγούστου, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί.

1) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Μεταμορφώσεως Κυψέλης δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

2) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Μεταμορφώσεως (Ἀγ. Βαρβάρας—Κορυδαλλοῦ) δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

3) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως Βαρνάβα—Ἀττικῆς, δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

Τὴν 15ην Αὐγούστου (π.ή.) ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί :

1) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ταμπουρίων, δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

2) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. κ. Ἀκακίου, δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

Τὴν 22 (ἐννεάμερα) ἡμέραν Κυριακὴν ὁ Ἱ.Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου—Τσακοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

4) Τὴν 27ην Αὐγούστου, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου, ὁ νεόδμητος Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Φανουρίου Γλυφάδος. Λεωφ. Ἀνω Γλυφάδος. Στάσις Ἰσμήνης. Ὁδὸς Ἀγίας Εἰρήνης.

5) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Φανουρίου, Κορωπίου δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

6) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου Σαλαμίνος.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ἑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος	δραχμας	15.—
»	Ἐτησίᾳ	»	30.—
Ἐξωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος	δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	»	4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

στος θέλει νὰ ἐξώσῃ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, νὰ λάβῃ προηγουμένως γινώσκιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς παροιμίας τὸ «Ἴδοῦ ἡ Ρόδος ἰδοῦ καὶ τὸ πῆδημα.

Ἐν Δράμᾳ τῇ 25 Ἰουνίου 1966

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΣΑΟΥΛΑ
ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ν. ΚΟΡΔΕΛΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΚΑΠΡΗΣ
ΑΝΘΙΜΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐποικοδομητικὴ στήλη

Η ΜΕΧΡΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑΝ

Ὁ κυριώτερος, ὁ ἡρωϊκώτερος, καὶ ὁ ἰδεωδέστερος ἀγών, ὃν διεξάγει ὁ χριστιανὸς εἰς τὴν ζωὴν του, εἶναι ὁ ἀγών κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἀγωνίζεται οὗτος ὑπερανθρώπως νὰ ἀποβάλλῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ χαμαίξηλα πάθη καὶ τὰς κατωφερεῖς τάσεις καὶ ροπὰς, νὰ καλλιεργήσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ κτῆμά του τὰς ἀρετὰς καὶ νὰ ὑψώσῃ τὸν νοῦν του πρὸς τὸν κόσμον τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς ἀνωτερότητος, τῶν ὑπερτάτων πνευματικῶν ἀξιών.

Πόσαι ὁμῶς θυσίαι, πόσοι μόχθοι, πόσοι ἰδῶτες καὶ δάκρυα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν τελειαν νέκρωσιν τῶν κακιῶν καὶ παθῶν καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἀρετῶν !

Αὐτὸ τοῦτο τὸ αἷμα τῆς καρδίας του πρέπει νὰ προσφέρῃ ὁ χριστιανὸς διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ νικήσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ κερδίσῃ τὴν νίκην ταύτην τὴν πασῶν ἀνωτέραν, καθότι κατὰ **Πλάτωνα**: *ἀνίκη πασῶν ἀρίστη αὕτη ἐστὶν τὸ νικᾶν αὐτὸς ἑαυτὸν*».

Ἐπὶ τοῦ ὧς ἄνω θέματος ὁ θεῖος Παῦλος λέγει : *«οὐπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως»* (Ἑβρ. ιβ' 1 - 5) καὶ τοῦτο ἐρμηνευόμενον σημαίνει, *«δὲν ἐφθάσατε μέχρι σημείου νὰ χύσεται τὸ αἷμα σας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ χριστιανικοῦ καθήκοντος καὶ εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ λησμονεῖτε τὴν προτροπὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος συνιστᾷ νὰ δεχώμεθα τὴν θείαν παιδαγωγίαν διὰ μέσου τῶν θλίψεων»*.

Ὁ ἀγών λοιπὸν κατὰ τῆς ἀμαρτίας ἀπαιτεῖ κατὰ Παῦλον ἐνίοτε θυσίαν μέχρι θανάτου. Τὸ *«ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν»* ἐλογίσθημεν ὡς *πρόβαρα σφαγῆς* τοῦ Ἱεροῦ ψαλμοδοῦ πρέπει νὰ εὐρίσκη πιστὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ, ὅστις ἀγωνιζόμενος καὶ παλαίων καθ' ἡμέραν κατὰ τοῦ κακοῦ γεύεται καὶ δοκιμάζει ἐν ἑαυτῷ τὸν θάνατον ὑπὸ ἔνοιαν καθαρῶς πνευματικῆν, πάσχων καὶ κατερχόμενος πολλάκις πνευματικῶς μέχρι τοῦ τάφου, προκειμένου νὰ φανῇ ὑπέρτερος, τῶν κακιῶν, τῆς ἀμαρτίας.

Ἄλλως τε οἱ πνευματικοὶ στέφανοι, τὰ ἔπαθλα, τὰ βραβεῖα, οἱ ἔπαινοι δὲν παρέχονται εἰς τοὺς καθεύδοντας καὶ ἐφησυχάζοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους κραταιῶς κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ὑποβαλλομένους εἰς πᾶσαν θυσίαν πρὸς πραγμάτων τῶν πνευματικῶν τῶν ἐπιδιώξεων καὶ ἰδεωδῶν.

Ἄς ἀγωνιζόμεθα πάντες τὸν καλὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀμαρτίας με σθένος καὶ δύναμιν, με ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν, με θάρρος καὶ γενναιοψυχίαν, ἔχοντες πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ λόγον τοῦ Οὐρανοβάμνονος Παύλου: *«οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος, τοῦτον, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις»*.

Τὰ βαδύτερα αἷτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυηλησιαστιμοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλαυες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπειδὴ δὲ τὴν πέτραν τῆς ἀληθείας ᾠκοδόμησαν οἱ ἅγιοι ἡμῶν Πατέρες καὶ Πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς, ἅπερ ἐστὶ τὰ ἄδικα καὶ πονηρὰ τῶν αἰρετικῶν στόματα. Ἡπιστήσατε τοῖς πατράσι καὶ τῷ βαπτίσματι, ὃ παρ' αὐτῶν εἰλήφατε, καὶ οὐκ ἐδέξασθε αὐτῶν τὴν πίστιν καὶ τοὺς λόγους. Ἐδείξατε τρανῶς τίνων μαθηταὶ ἐστέ καὶ διάδοχοι ἐκείνων ἐστὲ μαθηταὶ τῶν κραζάντων σὺν Ἀννα καὶ Καϊάφα πρὸς Πιλάτον λέγουσιν. Ἡμεῖς βασιλέα οὐκ ἔχομεν, εἰμὴ Καίσαρα, εἰ καὶ προβάτου δορὰν ἐπέχετε καὶ ποιμένος στολὴν ἀμφιέννυσθε . . . ἀλλ' ὅμως καὶ ταῦτα πράττοντες, καθ' ὧν αὐτῶν ἀκονάτε τὸ ξίφος τῆς δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ καὶ πολλῆς μακροθυμίας καὶ ἀγαθότητος. Δι' ὃ παρακαλῶ ὑμᾶς ἀπορρίψαι τὴν κενὴν διδασκαλίαν ὑμῶν καὶ μέμψασθε ἑαυτοῖς καλῶς, ἐφ' οἷς διεπράξασθε κακῶς.

Ἀνορθώσατε τὰ παρειμένα γόνατα τῆς ψυχῆς καὶ τραχείας, ὀρθὰς ποιήσατε καὶ τὰς ἁγίας φωνὰς τῶν Πατέρων σὺν ἡμῖν ἀναπέμψατε, ὅπως κοινῇ τῇ φωνῇ δόξαν ἀναπέμψωμεν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰ. Χριστῷ τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Ζωοποιῷ Αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν». Καὶ ὁ πόλεμος αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὑφίσταται ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἀπὸ τῶν ἐν σχήματι ποιμένων, ὀργάνων τῆς ἀθέου ἐβραϊομασσωνίας εἶναι ὁ δεινότερος τῶν πολέμων, ὡς δὲν ἀγνοεῖ καὶ ἡ τιμία Ὑμετέρα Σεβασμιότης !

Ὁ Ἱερὸς Θεοδώρητος εἰς τὴν «πρὸς Ἰωάννην Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας» (ἐπιστολὴν αὐτοῦ, ρν') σχετικῶς περὶ τούτου ἀναφέρει : «Τὸ μὲν γὰρ προφανῶς πολεμοῦν, δυνατόν καὶ φυλάξασθαι τὸ δὲ ἐν σχήματι φιλίας τὴν ἐπιβουλήν προσφέρων ἀφύλακτον, εὗρισκει τὸν πολεμούμενον καὶ ῥαδίαν αὐτῷ τὴν βλάβην ἐντίθησι· δι' ὃ καὶ τῶν ἐξωθεν πολεμούντων, οἱ ἐνδοθεν πολεμοῦντές εἰσι χαλεπότεροι Πρὸς δὲ τὴν τοῦ ἀναθεματισμοῦ τόλμαν τοσοῦτον ἔρω ὅτι Παῦλος ὁ μεγαλοφρονότατος τῆς ἀληθείας κήρυξ, τοὺς παραφθειροντας, τὰ εὐαγγελικὰ καὶ ἀποστολικά διδάγματα ἀνεθεμάτισε καὶ τῶν ἀγγέλων κατατολήσας, οὐ τοὺς ἐμμένοντας τοῖς δοθείσιν ὁροις ὑπὸ τῶν Θεολόγων ἀνδρῶν, τούτοις γὰρ καὶ εὐλογίαὶ ὡχύρωσεν εἰπών· «ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνην ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ». Δρεπέστω τοίνυν ὁ τῶν λογίων τούτων Πατὴρ ἐκ τῆς ἀ-

ποστολικῆς ἀρᾶς τῶν οἰκείων πόνων τὰ ἐπιχειρεῖ καὶ τῶν αἰρετικῶν σπερμάτων τὰ δράγματα, ἡμεῖς δὲ τῇ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐμμενοῦμεν διδασκαλίᾳ» (Migne 83, 14, 13).

Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀνέχεται «τὴν νόσον» ταύτην τοῦ νεωτερισμοῦ ἡ Ὑμετέρα τιμία Σεβασμιότης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ πᾶς γνήσιος Ποιμὴν αὐτῆς, καθὼς χαρακτηρίζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς τὴν Ε' ὁμιλίαν αὐτοῦ, «τὰς δὲ βεβήλους καινοφωνίας περιίστασο» λέγων : «Ὅταν γάρ τι καινὸν ἐπείσενεχθῇ, αἰεὶ καινοτομίας τίκτει καὶ ἄπειρος ἡ πλάνη τοῦ ἐξεληθόντος τὸν λιμένα τὸν εὐδιον, καὶ οὐδαμοῦ στήσεται. Ἐπὶ πλείον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, φησί, καὶ ὁ λόγος αὐτῶν, ὡς γάγγραινα, νομὴν ἔξει. Ἀκάθεκτον κακόν, οὐκέτι ἱατρεία κατασχεθῆναι δυνατόμενον, ἀλλὰ τὸ πᾶν λυμίνεται. Δείκνυσιν ὅτι νόσος ἐστὶν ἡ καινοφωνία, μᾶλλον δὲ νόσου Χαλεπωτέρα». (Migne 62626).

Καὶ ὑποδεικνύων τὸν τρόπον τῆς θεραπείας τῆς χαλεπωτάτης ταύτης «νόσου» τῆς καινοτομίας, ὁ μέγας οὗτος φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκει : «Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτό ἐστι τὸ πάντων αἷτιον τῶν κακῶν, τὸ μὴ καὶ ὑπὲρ τῶν μικρῶν τούτων ἀγανακτεῖν. Διὰ τοῦτο τὰ μείζονα τῶν ἁμαρτημάτων ἐπείσηλθεν, ὅτι τὰ ἐλάττονα τῆς προσηκούσης οὐ τυγχάνει διορθώσεως. Καὶ καθ' ὅπερ ἐν τοῖς σώμασιν οἱ τῶν τραυμάτων καταφρονήσαντες, πυρετοὺς ἔτεκον καὶ σηπεδόνας καὶ θάνατον, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν, οἱ τῶν μικρῶν ὑπερορῶντες τὰ μείζονα ἐπείσαγουσιν. Ὁ δεινὰ φησι περὶ τὴν νηστείαν σφάλλεται καὶ οὐδὲν μέγα ἐστίν.

Ἄλλος τῇ πίστει μὲν ἔρρωται τῇ ὀρθῇ, ὑποκρινόμενος δὲ διὰ τὸν καιρὸν, τὴν παρρησίαν προσέδωκε· οὐδὲ τοῦτό τι μέγαν Καὶ μὴ ρία τις ἂν εὖρη τοιαῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἁμαρτήματα ἐπείσαγόμενα ταῖς Ἐκκλησίαις. Διὰ τοῦτο καὶ καταγέλαστοι γέγοναμεν καὶ Ἰουδαῖοις καὶ Ἕλλησιν, εἰς μύρια τῆς Ἐκκλησίας σχιζομένης εἰ γὰρ παρὰ τὴν ἀρχὴν ἀποπηδᾶν ἐκ θεῶν θεσμῶν ἐπιχειροῦντες καὶ μικροῖς παρακινεῖν, τῆς προσηκούσης ἐτύγχανον ἐπιτιμήσεως οὐκ ἂν ὁ παρὼν ἐτέχθη λοιμὸς καὶ τοσοῦτος χειμὼν τὰς Ἐκκλησίας κατέλαβεν. (ἐκ τῆς ὁμιλ.) Δ' κεφ. πρὸς Γαλάτας Ἱερ. Χρυσόστ. Migne).

Πῶς λοιπὸν μπορεῖ ἡ Σὴ Ἱεραρχία ἐπὶ πλέον νὰ παροργίσῃ τὸν Κύριον, μὴ θεραπεύουσα τὴν «νόσον» τοῦ ἐπαράτου αὐτοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ ἑορτολογίου, καθὼς χαρακτηρίζει τὸν νεωτερι-

σμόν ὁ ἱερός Χρυσόστομος ; Καὶ πῶς δύναται νὰ παραλείψῃ, ὁ ποιμὴν ὁ γνήσιος τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ φρικτὸν «οὐαί» τὸ ὁποῖον ἐξέφωνησεν ἐναντίον τῶν σκανδαλιζόντων ὁ Κύριος τῆς δόξης, καθ' ἣν στιγμὴν ὡς «Παγκόσμιον σκάνδαλον» ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἐχαρακτήρισε τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον ἐπὶ τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' (τοῦ τρανοῦ) ; Ὅποια δὲ φοβερὰ θὰ εἶναι ἡ κόλασις ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς φρικτῆς κρίσεως διὰ τοὺς σκανδαλοποιούς Ποιμένας βροντοφωνεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγων : Εἰ γὰρ ἓνα τις σκανδαλίσας τοσαύτῃ κολάσει κατακρίνεται, ὡς συμφέρειν μῦλον κρεμασθῆναι (ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῆναι εἰς τὴν θάλασσαν ἐννόησον πόσας δώσουσιν οὗτοι δίκας ἐν τῷ φοβερῷ δικαστηρίῳ τότε ἐκείνῳ, πόσας ὑποστήσονται τιμωρίας τότε εἰς αὐτοὺς ἦκον, τὴν Οἰκουμένην ταραξάντες ἅπασαν, τοσαύτας ἀνατρέψαντες Ἐκκλησίας, τοσαύτῃ πολεμήσαντες εἰρήνῃ μυρία πανταχοῦ σκάνδαλα θέντες ; Οἱ δὲ παρ' ἐκείνων παθόντες, ἅπερ ἔπαθον, μετὰ τῶν μαρτύρων, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, μετὰ τῶν γεννοίων, ὑψηλῶν ἀνδρῶν στήσονται, λάμποντες ἀπὸ τῶν κατορθωμάτων, ἀπὸ τῶν παθῶν, ἀπὸ τῶν στεφάνων, ἀπὸ τῶν βραβείων, ἀπὸ τῆς πολλῆς παρηρησίας (Migne 52, 527).

Καὶ δὲν εἶνε στοιχειῶδες καὶ πρώτιστον καθῆκον τῆς Σῆς Ἱεραρχίας ἐὰν πράγματι καὶ ἀληθεῖα ἐνδιαφέρεται νὰ ἐνώσῃ τὰ διεστῶτα τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησε μὲ «τὸ ἐγκλημα τοῦ σχίσματος» διὰ τοῦ κατακεκριμένου τοῦ Πάππου ἡμερολογίου, καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Πάτριον τῆς Ὁρθοδοξίας ἑορτολόγιον, καθὼς διετήρησεν αὐτὸ ἀπαρασάλευτον ἐπὶ 16 καὶ πλέον συναπτοὺς αἰῶνες, ὁλόκληρος ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ; Καὶ τὸ καθῆκον τοῦτο τῆς Σῆς Ἱεραρχίας δὲν ἀποτελεῖ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ δὲν ἐκφράζει τὴν ὑπερτάτην ἀγίαν θέλησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποῖαν διατυποῖ εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν του προσευχὴν «ἵνα οἱ πάντες ἐν ὣσιν» ; (Ἰωαν. 17).

Τοῦτο ἐρμηνεύων ὁ ἱερ. Χρυσόστομος βοᾷ : «... ἐπειδὴ γὰρ οὐδὲν οὕτως σκανδαλίζει ἅπαντας, ὡς τὸ διεσπᾶσθαι, τοῦτο κατασκευάζει, ὥστε γενέσθαι ἐν... κἀγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι, ἔδωκα αὐτῆς τὴν διὰ τῶν σημείων, τὴν διὰ τῶν δογμάτων, καὶ ἴαν ὁμόψυχοι ὦσιν. Αὕτη γὰρ δόξα, ἵνα ὦσιν ἐν, καὶ τῶν σημείων μείζων... ὥσπερ γὰρ ἡ ἔρις διαλυτικόν, οὕτως ἡ συμφωνία συγκροτητικόν... » (Migne 59443).

Καὶ τὴν ἐνότητα ταύτην ὁ Οἰκουμενικός καὶ Χρυσορρήμων διδάσκαλος θεωρεῖ μείζονα καὶ αὐτῶν τῶν θαυμάτων ! Ἡ ἐνότης δὲ αὕτη τὴν ὁποῖαν ζητεῖ ὁ Κύριος καὶ ὁποῖαν ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ συμφέρον τῆς ἀθανάτου ψυχῆς καὶ ἡ

σωτηρία τοῦ πληρώματος τῆς μιᾶς ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν, πῶς δύναται νὰ ἀμεληθῇ ἀπὸ τοὺς ποιμένας αὐτῆς. Αὐτὴν τὴν ἀγίαν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας πληττει ἀνηλεῶς ἀπὸ τεσσαρακονταετίας καὶ πλέον ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Παπικοῦ νεωτερισμοῦ, ὡς προαναφέραμεν καὶ καλεῖται σήμερον ἀπὸ τὴν ἄπειρον τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ταχύτερον, εἰς ἔνδειξιν μετανοίας, ἀφ' ἑνὸς διὰ τὸ διαπραχθὲν «ἐγκλημα τοῦ σχίσματος» καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πλησίον, καθὼς ἐπίσης ὁ αὐτὸς ἱερός Χρυσόστομος διδάσκει εἰς τὴν λβ' ὁμιλίαν : «ὅμοιός ἐστι τὸ σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους» λέγων «... ἐπειδὴ γὰρ εἶπε σῶμα, τὸ δὲ πᾶν σῶμα ἦν οὐχὶ ἡ παρὰ Κορινθίους Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἡ ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης, διὰ τοῦτο ἔφησεν «ἐκ μέρους τοῦτέστι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἡ παρ' ὑμῖν, μέρος ἐστὶ τῆς ἀπανταχοῦ κειμένης Ἐκκλησίας εἰς τοῦ σώματός του διὰ πασῶν συνισταμένου τῶν Ἐκκλησιῶν... ».

Ἀκολουθεῖ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας σελίδος

νοῖς ἀνδράσι τοῦτο μάλιστα περισπούδαστον ἦν ἐξέτασον αὐτῶν μετ' ἀκριβείας τὸν βίον, καὶ ὅψε σαφῶς, ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν τὰ ἐκ τοῦ ποτε ἐσκόπησεν. ἀλλὰ τὰ τοῦ πλῆσιον ἔκαστος ὅθεν καὶ ἔλαμψαν μᾶλλον» (Ε.Π.).

Πρέπει νὰ ἐφησυχάζῃ ὁ κατὰ Θεὸν ζῶν ἄνθρωπος καὶ νὰ ἐπαναπαύεται ψυχικῶς, ὅταν ἔχῃ ἀναπτέρῃσαι ὁλοτελῶς τὸν νοῦν του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ «δὲ στίθεται ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ του», καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄλλος κινδυνεύει ἡθικῶς, εὐρίσκεται εἰς δύσκολον θέσιν καὶ ἔχει ἀνάγκην βοηθείας, συμπαράστασως, προστασίας, ὁ προνοῶν καὶ φροντίζων ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν του ἀποδεικνύεται μητρὸς τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων - Παύλου, ὅστις «ἀπέθνησκε καθ' ἡμέραν» καὶ ὑπεβάλλετο εἰς μυρίους κινδύνους καὶ περιπετείας ὑπὲρ τῶν ἄλλων.

Ὅς μεριμνῶμεν καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τῶν ἄλλων καὶ ὡς ἀποδεικνύομεν λόγοις καὶ ἔργοις τὸ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀμέριστον ἐνδιαφέρον, ἵνα οὕτω πολλὰς ψυχὰς φέρωμεν εἰς τὸν Χριστόν, ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι διψοῦν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀλήθειαν, τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἐν Χριστῷ λύτρωσιν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ «καλύψωμεν πλῆθος ἡμετέρων ἁμαρτιῶν» καὶ θὰ κληρονομήσωμεν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἥτις ἔχει ἐτοιμασθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δι' ὅσους ἀγωνίζονται καὶ μοχλοῦν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ θυσιάζονται ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ πλάνῃ εὑρισκομένων.

᾽Οφέλιμοι Στοχασμοί

Ἄνθρωπε, δὸς τόπον ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ἵνα εἰς αὐτὴν κατοικήσῃ ὁ Χριστός, καὶ μὴ ἐπιτρέψῃς εἰς ἄλλον νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

Ὅταν κατέχῃ τὸν Χριστόν, εἶσαι εὐτυχὴς καὶ αὐτὸς ἀρκεῖ διὰ σέ.

Αὐτὸς θὰ φροντίζῃ διὰ σέ καὶ θὰ θεραπεύῃ ὅλας τὰς ἀνάγκας σου οὕτως ὥστε δὲν θὰ ἔχῃς ἀνάγκην νὰ ἐλπίζῃς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Διότι οἱ ἄνθρωποι ταχέως μεταβάλλονται καὶ ἀμέσως σὲ ἐγκαταλείπουν· ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς *«μένει εἰς τὸν αἰῶνα»* (Ἰω ιβ', 34), καὶ θὰ παραμένῃ πλησίον μας σταθερῶς μέχρι τέλους.

Δὲν δύναται νὰ ὑπολογίζῃ ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ θνητοῦ ἀνθρώπου, ὅσονδήποτε ὠφέλιμος καὶ προσφιλέτης, καὶ ἂν εἶναι οὗτος εἰς ἡμᾶς· οὔτε δὲ πρέπει νὰ λυπούμεθα πολὺ ἂν ἐνίοτε οὗτος εἶναι ἐναντίον ἡμῶν καὶ ἀντιλέγῃ εἰς ἡμᾶς.

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σήμερον εἶναι μετὰ σοῦ, εἶναι δυνατόν αὔριον νὰ εἶναι κατὰ σοῦ, καὶ τοῦναντίον· διότι οἱ ἄνθρωποι συχνάκις μεταβάλλονται ὡς ὁ ἄνεμος.

Ὁ Χριστὸς εἶχε ἐχθρούς καὶ συκοφάντας, καὶ σὺ ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ ἔχῃς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους φίλους καὶ εὐεργέτας· Πῶς θὰ κερδίσῃς τὸν στέφανον τῆς ὑπομονῆς ἂν οὐδὲν ὀδυνηρὸν συμβαίῃ εἰς σέ.

Ἄν ἐπιθυμῇς νὰ μὴ σοῦ ἀντιλέγουν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶσαι φίλος τοῦ Χριστοῦ; Ὑπόμεινον μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὸν Χριστόν, ἂν θέλῃς νὰ βασιλεύσῃς μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ὀλίγον ἀνησυχέῃ ποῖος εἶναι κατὰ σοῦ ἢ ὑπὲρ σοῦ· ἀλλὰ φροντίζε ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι μετὰ σοῦ εἰς ὅ,τι δῆποτε ἐπιχειρεῖς. Ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων δὲν δύναται νὰ βλάψῃ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους προστατεύει ὁ Θεός.

Ἡ συναίσθησις τῶν ἐλαττωμάτων μας, εἶναι ὠφέλιμος, διότι δι' αὐτῆς διατηροῦμεν μεγαλυτέραν ταπεινώσιν πνεύματος καὶ δι' αὐτῆς εὐκόλως εἰρηνεύομεν πρὸς τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀποδοκιμάζουν, καὶ ταχέως κάμνει φίλους μας, ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὀργισμένοι καθ' ἡμῶν.

Ἐχε εἰρήνην πρῶτον σὺ εἰς τὸν ἑαυτόν σου καὶ τότε μόνον θὰ δυνηθῇς νὰ εἰρηνεύσῃς καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἄνθρωπος εἰρηνικὸς κάμνει μεγαλύτερον καλὸν παρὰ ἄνθρωπος σοφός.

Ἄνθρωπος ἐμπαθεῖς μετατρέπει τὸ ἀγαθὸν εἰς κακὸν καὶ πιστεύει εἰς τὸ κακὸν εὐκόλως. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ εἰρηνικὸς μετατρέπει τὰ πάντα εἰς τὸ ἀγαθόν.

Ὁ εἰρηνικὸς οὐδέποτε ὑποπεύεται τοὺς ἄλλους. Ἀλλ' ὁ ἀνήσυχος ταρασσεται ὑπὸ ποικίλας ὑποψίας· οὔτε αὐτὸς ἔχει ἀνάπausιν, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους δίδει ἀνάπausιν.

Δὲν εἶναι μέγα τι νὰ ζῇ τις εἰρηνικῶς μετὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ εὐγενῶν· διότι τοῦτο εἶναι εὐχάριστον εἰς πάντας, καὶ ἕκαστος ἐπιθυμεῖ νὰ διάγῃ εἰρηνικῶς καὶ προτιμᾷ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν μετ' αὐτοῦ.

Εἶναι ὅμως μεγάλη χάρις καὶ ἀρετὴ ἀξιεπαινος καὶ λίαν ἡρωϊκὴ διαγωγή νὰ εἶναι τις ἱκανὸς νὰ ζῇ εἰρηνικῶς μετὰ πεισμώνων ἀπειθαρχήτων καὶ σκληρῶν.

Ὅφειλομεν νὰ μὴ ἔχωμεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν μας, διότι πάντοτε ἔχομεν ἀνάγκην τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅσον στερούμεθα πολλάκις τῆς ἀπαραιτήτου διακρίσεως διὰ νὰ κανονίσωμεν τὰς πράξεις μας.

Ὀλίγον φῶς ἔχομεν ἐντὸς ἡμῶν, καὶ τοῦτο δυνάμεθα εὐκόλως νὰ τὸ χάσωμεν μετὰ τὴν ἀμέλειάν μας. Πολλάκις κάμνομεν τὸ κακὸν καὶ δικαιολογοῦμεν τὸν ἑαυτόν μας. Ἐνίοτε κινούμεθα ὑπὸ πάθους· καὶ θεωροῦμεν τοῦτο ζῆλον. Κατακρίνομεν τοὺς ἄλλους διὰ μικρὰ πράγματα, καὶ παραβλέπομεν τὰ ἰδικά μας μεγαλύτερα.

Εἴμεθα πολὺ εὐαίσθητοι καὶ ἐνθυμούμεθα τι μᾶς ἔκαμαν οἱ ἄλλοι· οὐδέποτε ὅμως σκεπτόμεθα τί οἱ ἄλλοι ὑποφέρουν ἐξ ἡμῶν. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κρίνει καλῶς καὶ ὁρθῶς τὰς ἰδικάς του πράξεις, δὲν ὑπάρχει πιθανότης νὰ κρίνῃ αὐστηρῶς τοὺς ἄλλους.

Εἶναι προφανές, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ζητεῖ μαρτυρίας καὶ συστάσεις ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, ἔχει ἀφιερῶσει ἑαυτόν καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸν Θεόν. *«Οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συνιστῶν, ἐκεῖνός ἐστι δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος συνίστησιν»* (Β' Κορινθ. ι', 18), εἶπεν ὁ θεῖος Παῦλος.

Μορῶς πράττεις, ἂν στηρίζῃς ἐπὶ ἄλλῳ τινὸς τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν χαράν σου· διότι θὰ ἔπρεπε, πρὸς τὸ συμφέρον σου, νὰ προτιμᾷς νὰ ἔχῃς ὅλον τὸν κόσμον ἐναντίον σου, παρὰ νὰ ἔχῃς τὴν δυσμένειαν τοῦ Ἰησοῦ.

᾽Οφέλιμοι Συέψεις

Ἄν ἐπιθυμῇς νὰ προσδεύσῃς εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, διατῇρῃς ἐντὸς σου τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ἐπιτρέψῃς εἰς τὸν ἑαυτόν σου ὑπερβολικὴν ἐλευθερίαν. Ἐχε ὑπὸ ἔλεγχον ὅλας τὰς αἰσθήσεις σου, καὶ μὴ παραδίδεσαι εἰς παράλογον ἐπιθυμίαν.

Ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία καὶ ἡ πραγματικὴ χαρὰ εὐρίσκονται εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγαθὴν συνείδησιν. Εὐτυχὴς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπαρνεῖται πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ μολύνῃ ἢ νὰ βαρύνῃ τὴν συνείδησίν του.

Πρόσεχε πρῶτον καὶ συμβούλευε κατὰ προτίμῃν τὸν ἑαυτόν σου, ἀντὶ νὰ συμβουλεύῃς τοὺς ἄλλους.

Ἄν συχνότερον ἐσκέπτεσο περὶ τοῦ θανάτου σου μᾶλλον παρὰ περὶ τῆς μακρότητος τῆς ζωῆς σου, ἀναμφιβόλως μετὰ περισσοτέρου ζήλου θὰ προσεπάθῃς νὰ διορθωθῇς.

Καὶ ἂν ἐλόγιζες καλῶς ἐν τῇ διανοίᾳ σου τὰς σκέψεις περὶ κολάσεως καὶ μολούσης βασιάνου, θὰ ὑπέφερες προθύμως τὰς λύπας καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ, καὶ δὲν θὰ ἀπέφευγες αὐτά.

Ἐπειδὴ ὅμως αἱ ἀλήθειαι αὗται δὲν εἰσδύοναι εἰς τὰς καρδίας μας καὶ ἀγαπῶμεν πάντοτε τὰς ἡ-

δονάς τῆς παρούσης ζωῆς, διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐξακολουθοῦμεν νὰ εἴμεθα ψυχροὶ καὶ ἀμελεῖς εἰς τῆς θρησκείας τὰ ζητήματα.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀφθονίαν ἀγαθῶν προσκαίρων· ἡ μετριοφύτης εἶναι ἀρκετὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅσοι πνευματικώτερος γίνεται ὁ ἄνθρωπος, τόσο πικροτέρα δι' αὐτὸν γίνεται ἡ ζωὴ αὐτή· διότι βλέπει καὶ ἐννοεῖ σαφέστερον τὴν διαφθορὰν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν αὐτὴν τὴν ἀθλίαν καὶ διεφθαρμένην τοῦ κόσμου ζωὴν, καὶ οἱ ὁποῖοι τόσον προσκλωῶνται εἰς αὐτήν, ὥστε—μολονότι μόλις ἐξικονομοῦν τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἐργασίας ἢ καὶ τῆς ἐπαιτείας—ἀν ἦτο δυνατόν νὰ ζοῦν διαρκῶς ἐδῶ, οὐδέποτε θὰ ἐφρόντιζον διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ταλαίπωροι οὗτοι θὰ ἀνακαλύψουν ἐπ' ἐλπίδος πρὸς μεγάλην τὴν λύπην, πόσον ἄχρηστα καὶ μηδαμινὰ ἦσαν τὰ γήινα πράγματα, τὰ ὁποῖα εὐχαριστοῦν τὴν σάρκα, καὶ τὰ ὁποῖα λάμπουν προσκαίρως καὶ μετ' ὀλίγον ἀφανίζονται.

Πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ὁποία ῥέπει πάντες πρὸς τὸ κακόν!

Σήμερον ἔξομολογεῖσαι τὰς ἁμαρτίας σου καὶ αὖριον σὺ ὁ ἴδιος διαπραττεις τὰς ἰδίας ἁμαρτίας. Τώρα ἀποφασίζεις νὰ προσέχῃς καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐνεργεῖς ὥσάν νὰ μὴ εἶχες λάβει καμμίαν ἀπόφασιν. Ἐχομεν λοιπόν, λόγους νὰ εἴμεθα ταπεινοὶ καὶ οὐδέποτε νὰ ὑψηλοφρονῶμεν· καὶ ὅ,τι καλὸν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀπεκτήσαμεν μὲ κόπον καὶ δυσκολίαν, δύναται ταχέως νὰ χαθῇ ἕνεκα ἀμελείας καὶ ἀπροσεξίας μας.

Πολὺ ταχέως, ταχύτερον ἴσως ἀπὸ ὅσον νομίζεις, τὸ πᾶν διὰ σὲ θὰ τελειώσῃ εἰς τὴν γῆν αὐτήν· σκέψου λοιπὸν ὁποῖος εἶσαι. Ὁ ἄνθρωπος σήμερον ὑπάρχει καὶ αὖριον ἀπέρχεται. Καὶ ὅταν ἀπὸ τὴν ὄψιν τῶν ἀνθρώπων ἐξαφανισθῇ, ταχέως λησμονεῖται.

Πόσον μωρὰ καὶ σκληρὰ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία σκέπτεται μόνον τὰ παρόντα καὶ δὲν μεριμνᾷ περὶ τῶν μελλόντων. Εἰς ὅλας τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις σου πρέπει νὰ εἶσαι τοιοῦτος, ὥσάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃς σήμερον.

Ἄν ἔχῃς ἀγαθὴν συνείδησιν, δὲν θὰ φοβῇσαι τὸν θάνατον πολὺ. Θὰ ἦτο συμφερότερον νὰ προφυλάττεσαι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν παρὰ νὰ ἀποφεύγῃς τὸν θάνατον.

Ἄν δὲν εἶσαι προητομασμένος σήμερον, πῶς θὰ εἶσαι αὖριον; Ἡ αὖριον εἶναι ἄδηλος καὶ ἀβεβαία, καὶ πῶς δύνασαι νὰ γνωρίζῃς ὅτι θὰ ζῇς μέχρι τῆς αὖριον;

Ποία ἡ ὀφέλεια δι' ἡμᾶς νὰ ζήσωμεν πολὺ, δὲν τόσον ὀλίγον ἐπωφελοῦμεθα τοῦ χρόνου; Ὡ! ἡ μακρὰ ζωὴ δὲν φέρει πάντοτε μαζὴ τις τὴν διόρθωσιν, ἀλλὰ συχνάκις αὐξάνει τὴν ἐνοχλήν. Εἶθε νὰ ἡδυνάμεθα καὶ μίαν μόνον ἡμέραν νὰ ζήσωμεν χωρὶς ἁμαρτίαν!

Μακάριος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου καὶ καθ' ἡμέραν ἐτοιμάζεται διὰ τὸν θάνατον. Ἄν εἰδῇς τινα

νὰ ἀποθνήσκῃ, γινώριζε ὅτι καὶ σὺ θέλεις διέλθει διὰ τῆς αὐτῆς δοκιμασίας.

Ὅταν εἶναι πρωΐα, γινώριζε ὅτι πιθανὸν νὰ μὴ ἴδῃς τὴν ἐσπέραν· καὶ ὅταν εἶναι ἐσπέρα, μὴ εἰσαι βέβαιος ὅτι φθάσῃς μέχρι τῆς ἄλλης πρωΐας. Πάντοτε, λοιπόν, ἔσο ἕτοιμος καὶ φρόντιζε νὰ ζῇς κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ θάνατος νὰ μὴ σὲ εὑρῇ ἀπροετοίμαστον. Διότι πολλοὶ ἀποθνήσκουν αἰφνιδίως καὶ ἀπροσδοκῆτως, «*δὲν ἦ ὥρα σὺ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται*» (Λουκ. ιβ' 40).

Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ τελευταία ἐκείνη ὥρα, θὰ ἀρχίσῃς νὰ αἰσθάνεσαι πολὺ διαφορώτερον περὶ ὅλης σου τῆς παρελθούσης ζωῆς καὶ νὰ λυπῇσαι μεγάλως διὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν ἀδράνειάν σου.

Αἱ Ἀρεταὶ τοῦ Παύλου

Δὲν ἤθελε σφάλει τις ὀνομάσας τὴν ψυχὴν τοῦ Παύλου λειβάδιον ἀρετῶν καὶ κῆπον πνευματικόν· τόσον πολὺ μὲν ἦν διὰ τῆς θείας χάριτος, ἀξίαν δὲ τῆς χάριτος ταύτης ἐπεδείκνυε τῆς ψυχῆς τὴν φιλοσοφίαν. Διότι, ἐπειδὴ σκευὸς ἐκλογῆς ἔγινε, καὶ καλῶς καὶ τελείως τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐκαθάρισεν, ἀφθονος εἰς αὐτὸν ἐχύθη ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Δωρεά. Ὅθεν εἰς ἡμᾶς καὶ τοὺς θαυμαστοὺς ἐγέννησε ποταμούς, ὅχι τέσσαρας μόνον καθὼς ἦσαν οἱ πηγάζοντες ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀλλὰ πολὺ περισσότερους, καθ' ἑκάστην ρέοντας τὴν ἡμέραν, ὅχι τὴν γῆν ποτίζοντας, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων διεγείροντας εἰς καρποφορίαν ἀρετῆς. Ποῖος λοιπὸν λόγος θὰ ἀρκέσῃ εἰς τὰ κατορθώματα τούτου; ἢ ποία γλῶσσα θὰ δυνηθῇ νὰ πλέξῃ ἐπαξίως τὰ ἐγκώμια ἐκείνου; Διότι, ὅταν μία ψυχὴ συναθροίσασα κατέχῃ ὅλα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ, καὶ ὅλα εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν, ὅχι δὲ μόνον τὰ τῶν ἀνθρώπων καλὰ κατέχῃ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἀγγέλων, πῶς θὰ νικήσωμεν τὰς δυσκολίας τοῦ μεγέθους τῶν ἐγκωμίων; Δὲν θὰ σιωπήσωμεν ὅμως διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δι' αὐτό, καὶ ἀκριβῶς μάλιστα δι' αὐτό τοῦτο, θὰ ἐγκωμιάσωμεν. Διότι μέγιστον εἶδος ἐγκωμίου καὶ τοῦτο εἶναι, τὸ νὰ νικήῃ τὸ μέγεθος τῶν πνευματικῶν κατορθωμάτων μὲ ὑπεροχὴν πᾶσαν τοῦ λόγου τὴν εὐκολίαν, καὶ ἡ ἡττα αὕτη ἀπὸ μυρία τρόπαια εἶναι εἰς ἡμᾶς λαμπρότερα. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν κατάλληλον θὰ ἦτο νὰ ἀρχίσωμεν τὰ ἐγκώμια; Ἀπὸ ποῦ ἄλλοῦ, παρὰ ἀπ' αὐτὸ τοῦτο πρῶτον, τὸ νὰ δεῖξωμεν ὅτι ὁ Παῦλος κατεῖχε τὰ καλὰ ὅλων; Διότι εἴτε προσήται εἰς ἐπεδείξαντι γενναῖον, εἴτε πατριάρχαι, εἴτε δίκαιοι, εἴτε ἀπόστολοι, εἴτε μάρτυρες, ὅλα ταῦτα ὁμοῦ συγκεντρώσας κατεῖχεν ὁ Παῦλος μὲ τόσην ὑπερβολήν, μὲ ὅσην κανεὶς ἐξ ἐκείνων δὲν κατεῖχεν ὅ,τι ἕκαστος εἶχε καλόν.

(Ἐκ τῆς Α' Ὀμιλίας εἰς τὸν ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον, ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου).

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ

Ἐλέχθη πολλάκις εἰς συζητήσεις, ὑπὸ ἐνίων Πατέρων τοῦ Ἀγ. Ὁρους καὶ τῆς Κρατοῦσης ἐκκλησίας, ὅτι «ὠραίος καὶ εὐγενὴς εἶναι ὁ ἀγὼν τῶν παλαιοσημερολογιτῶν, τῶν ἀγωνιζομένων διὰ τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, ἀλλ' ἀτυχῶς ἔπεσεν εἰς χεῖρας ἀναξίων ποιμένων».

Ἀλλ' ὦ σοφοὶ Πατέρες, οἱ ταῦτα λέγοντες, ἐφ' ὅσον οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα, κατὰ τὴν κρίσιν σας, διατὶ μένετε ἀπαθείς θεαταὶ τοιοῦτου Ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ δὲν προσέρχεσθε νὰ ἀναλάβητε ὑμεῖς τὰς ἡγίας καὶ ἐδηγήσητε τὴν σφοδρῶς καὶ πάντοθεν πολεμουμένην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν θρίαμβον Αὐτῆς;

Πολλάκις εἰς δημοσιεύματά σας ἀναφέρετε. Τὸ τοῦ Θεοφ. Ὑγνατίου: «ὁ σ χ ί ζ ο ν τ ι ἄ κ ο λ ο υ θ ῶ ν β α σ ι λ ε ῖ α ν Θεοῦ οὐ κ λ η ρ ο ν ο μ ε ῖ ». Διατὶ λοιπὸν καθεύδετε; Ἴδού ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα.

Οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν εἶναι πρόθυμοι νὰ σᾶς δώσουν τοὺς σῆμας τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ σᾶς θέσουν ἐπὶ κεφαλῆς, ὡς τοῦτο προσωπικῶς ἐλέχθη ὑπ' αὐτῶν εἰς ἐνίους ἀξ ὑμῶν. Τί λοιπὸν ἀναμένετε; Νὰ πράξετε τοῦτο, ὅταν κυριαρχήσουν εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ Παπικοὶ καὶ αἱ ἄλλαι ἐλευθέρως δρῶσαι αἱρέσεις καὶ πλείστους ἀφελεῖς καὶ περὶ τὴν πίστιν ἀστηρίκτους ἀποπλανῶσαι; Τότε θὰ εἶναι ἀργὰ καὶ μεγάλην θὰ φέρετε τὴν εὐθύνην ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ τῆς Ἱστορίας. «Ὁ γ ν ο σ οὺ ς καὶ μ ῆ π ο ι ῆ σ α ς π ο λ λ ᾶ ς δ ω ρ ῆ σ η τ α ι ».

Ἐὰν πιστεύετε εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ὅτι εἶναι κατὰ Θεόν, δεῖξατέ το διὰ τῶν ἔργων σας. Ἐὰν δὲν πράξετε τοῦτο, δὲν δικαιούσθε νὰ κρίνετε τὴν Ἱγερσίαν ἡμῶν!

Καὶ τότε ἐφαρμόζεται εἰς ὑμᾶς τοι: «οἱ φ ᾶ σ χ ο ν τ ε ς ε ἶ ν α ι σο φ οὶ ἐ μ ω ρ ᾶ ν θ η σ α ν ». «ἡ γ ᾶ π η σ α ν γ ᾶ ρ τ ῆ ν δ ὁ ξ α ν τ ῶ ν ἄ ν θ ρ ῶ π ω ν μ ᾶ λ λ ο ν ἤ π ε ρ τ ῆ ν δ ὁ ξ α ν τ ο ὦ Θεοῦ».

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Τακτικὰ βλέπομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας δυστυχήματα, φόνους καὶ αὐτοκτονίας. Ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν θερρινὴν περίοδον. Ποῦ ὀφείλονται ταῦτα; Ἀσφαλῶς τὰ πρῶτα, εἰς τὴν ἀπροσεξίαν τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων καὶ εἰς τὴν ἱλιγγιώδη ταχύτητα μεθ' ἧς τρέχουν. Τὰ δευτέρα εἰς τὴν κτηνωδίαν καὶ θηριωδίαν τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν μέθην, τὴν ἐκ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἢ τὴν τῶν παθῶν, τοῦ θυμοῦ, τῆς ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως, εἰς τὰ ὕλικά συμφέροντα, ὅπου αἱ διαμάχαι καὶ τὰ ἐγκλήματα, καὶ δὴ εἰς τὴν ἐκλυσιν τῶν ἡθῶν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν τῶν πάντων. Δι' ὃ καὶ οἱ σύζυγοι ἔπαυσαν νὰ ἔχουν τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην. Ἐκ τούτων ἀκολουθοῦν τὰ διαζύγια, ἡ διάλυσις τῶν οἰκογενειῶν, οἱ φόνοι καὶ αἱ αὐτοκτονίαι. Καὶ γεμίζει τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἀδης καὶ χαίρει ὁ ἄρχων τοῦ σκότους διὰ τὰ ἐπιτεύγματα του. Ἀληθῶς δι' ἡμᾶς ἐπροφητεύθη τὸ τοῦ Δαυὶδ:

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς καλύτερον ὀργανωμένη καὶ πνευματικῶς δρῶσα ἐν Ἀμερικῇ ὁμόδοξος—θρησκευτικῇ Κοινότης Ἀγίου Σπυρίδωνος Detroit Mich με Ἱερατ. προϋστάμενον τὸν Ἀρχιμ. Ἐφραίμ, χρηματίζαντα προπολεμικῶς ἐφημέριον ἐν Βόλφ, καὶ με Συμβούλιον καὶ ποιμνιον ζηλωτῶν καὶ εὐσεβῶν χριστιανῶν ἀπέστειλε κατ' αὐτάς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὡς ἀκολουθῶς:

1) Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγ. Σπυρίδωνος	δολ. 80
2) Ὁ Ἱεροψάλτης Λουκάς Ἀραπάκης	» 10
3) Ἀνώνυμος ἀδελφός	» 30
4) Ὁ κ. Λυκοῦργος Μαρινᾶκος	» 20
5) Ὁ Βασίλ. Ἀποστολόπουλος	» 10
6) Ὁ Ἀρχιμ. Ἐφραίμ	» 4

Σύνολον δολ. 154

Ὅμοίως ἡ κ. Ἀργυρῶ Β. Βουλιώτου ἐκ Καλλιφορνίας δολ. 20

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ συγχαίρομεν ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω καὶ τοὺς ἀνωνόμους ἐνορίτας τῆς ἀνωτέρω Κοινότητος.

«π ᾶ ν τ ε ς ἐ ξ ἑ κ λ ι ν α ν ἄ μ α ἡ χ ρ ε ῖ ὥ θ η σ α ν, οὐ κ ἔ σ τ ι π ο ι ῶ ν χ ρ η ὀ τ η τ α, οὐ κ ἔ σ τ ι ν ἕ ω ς ἐ ν ὁ ς». Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διὰ πρόσκαιρον ἡδονὴν προτιμοῦν νὰ κολάζωνται αἰωνίως. Δὲν γνωρίζουν ὅτι ἐν τῇ Ἀδῇ οὐκ ἔστι μετάνοια;

ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐχαρήγησε τὴν ἄδειαν νὰ κτισθῇ ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων ἐν Θράκῃ μεγαλοπρεπὲς τέμενος τοῦ Μωάμεθ.

Θὰ ἐδίδετο ἄρα γε με τὴσιν εὐκολίαν τοιαύτη ἄδεια διὰ νὰ κτισθῇ ἱερός Ναὸς τῶν παλαιοσημερολογιτῶν, ὅπου θὰ ἐλατρεῖτο ὁ ἀληθὴς Θεός; Ὅχι ἀσφαλῶς, διότι ἡ Κυβέρνησις με τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν θεωροῦν τοὺς παλαιοσημερολογίτας χειροτέρους τῶν Μωαμεθανῶν!!!

Καὶ ὅμως οἱ Κληρικοὶ τῆς Κρατοῦσης ἐκκλησίας ἐξερχόμενοι τῆς Ἑλλάδος, ἐκκλησιάζονται καὶ συλλειτουργοῦν με τοὺς παλαιοσημερολογίτας τοῦ Ἀγ. Ὁρους, τῶν Ἱεροσολύμων, Σερβίας, Βουλγαρίας, Ρωσίας κ.λπ.

Ἐνῶ τοὺς παλαιοσημερολογίτας τῆς Ἑλλάδος δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ καθίσουν σὲ χλωρὸ κλαδί.

Ὅποια κρίσις, ἀλλὰ καὶ ἐμπαιγμός καὶ εἰρωνεῖα ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Θεοῦ;! Ἔστιν δίκης ὀφθαλμός ὃς τὰ πανθ' ὀρᾷ πρὸ τοῦ Ὁποίου θὰ κάμψουν γόνυ οἱ παρανομοῦντες.